

CURIERUL ADVENTIST

IANUARIE 2021: ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE +
CHRISLAMUL ECUMENIC – AVATARUL NOII ORDINI MONDIALE +
PERICOLUL REDUCȚIONISMULUI, SIMPLIFICAREA EXAGERATĂ ÎN
PREZENTAREA ADEVĂRULUI BIBLIC + IMPERIALISMUL MESIANIC
– UN MIT FARISEIC? + GĂSEȘTE RESURSE, MOTIVEAZĂ-TE!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

EDUCAȚIA ADVENTISTĂ

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

CARDUL CADOU EVS

disponibil pe site și în librăriile
Sola Scriptura

*pentru cadouri
cu efect prelungit*

„Oamenii vor uita ceea ce ai spus,
vor uita ceea ce ai făcut,
dar nu vor uita niciodată
cum i-ai făcut să se simtă.”

Maya Angelou

Regulamentul de utilizare poate fi verificat pe www.viatasisanatate.ro/cardcadou

Anul XCVIII, IANUARIE 2021. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

TRECUTUL NU POATE FI SCHIMBAT, DAR POATE FI „REPARAT”

Timpul zboară” este o expresie pe care o folosim ori de câte ori dorim să scoatem în evidență faptul că timpul nu stă pe loc. Repeziciunea trecerii lui ne uimește și ne surprinde. Timpul trece așa de repede! Parcă zboară. Cu ocazia fiecărui început de an constatăm cum a mai zburat un an. Față de anul trecut, copiii noștri sunt mai mari cu un an. Noi suntem mai bătrâni cu un an. Efectele trecerii timpului sunt puternice și de necontestat. Le citim în lumea în care trăim, le vedem în trupurile noastre și nu de puține ori ne luptăm cu ele doar ca să constatăm că sunt mai puternice decât noi.

Când ne gândim la efectele trecerii timpului, încercăm sentimente de regret, pentru că nu există nimic în lumea aceasta care să ne poată ajuta să dăm timpul înapoi. Acum, când privim la anul care a trecut, fiecare dintre noi avem în bagajul experienței noastre de viață momente pe care le regretăm, situații pe care am fi dorit să le gestionăm altfel, cuvinte pe care le-am rostit în grabă, judecăți pe care le-am emis fără fundament etc. Ce bine ar fi fost dacă am fi putut da timpul înapoi și să o luăm de la capăt! Așa ceva este însă imposibil. Nu mai putem schimba nimic, dar absolut nimic. Cu toate acestea, mai putem face ceva. Nu putem schimba trecutul, dar îl putem... „repara”. Există două modalități de a repara trecutul.

În primul rând, ne putem întoarce acolo unde am greșit față de cineva și putem spune: „Îmi pare rău. Dacă aș putea da timpul înapoi, nu aș mai repeta. Te rog să mă ierți.” Acesta este un mod atât de simplu și la îndemână oricui de a repara trecutul. În ciuda atâtor mijloace de comunicare ce stau la îndemâna noastră, câți dintre noi procedează astfel? În rugăciunea „Tatăl nostru”, Mântuitorul folosește o expresie superbă: „precum și noi iertăm”. Ceea ce înseamnă că noi trebuie să acordăm iertare, dar și să cerem iertare.

În al doilea rând, ne putem pleca pe genunchi în cămăruța noastră și acolo, înaintea lui Dumnezeu, ne putem cere iertare. El știe mult mai bine decât noi că nu putem da timpul înapoi, dar apreciază enorm dacă încercăm să reparăm trecutul. Biblia declară: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1:9). Mă gândesc la Petru, care în noaptea judecării Domnului Isus, s-a blestemat și s-a jurat că nu-L cunoaște. Apoi a cântat cocoșul, iar Petru a plecat și „a plâns cu amar”. Nu mai putea da timpul înapoi, dar în taină și-a cerut iertare lui Dumnezeu.

Acum, când anul 2020 a apus și am pășit într-un nou an, mai putem repara trecutul. Ne putem cere iertare cui am greșit și putem acorda iertare celor care ne-au greșit. În același timp, îi putem cere iertare lui Dumnezeu, care va așeza pe umerii noștri haina albă a iertării Sale. Un om împăcat cu Dumnezeu și cu semenii este mai pregătit să înceapă noul an, iar efectul pozitiv al împăcării este unul benefic asupra fiecărei zile din noul an. Amin! ■

Georgel Pîrlitu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CUPRINS

3 Editorial

Georgel Pîrlitu
*Trecutul nu poate fi schimbat,
dar poate fi „reparat”*

4 Educație

Emanuel Sălăgean
*Adevărul prezent al educației
adventiste (I)*

6 Info

Convocare alegeri Conferințe

7 La odihnă

Ionel Andreescu

8 Reflecții

Daniel Nițulescu
*Chrislamul ecumenic –
avatarul Noii Ordini Mondiale*

10 ADRA

Walter Crăciuneac
*Mila și dreptatea lui Dumnezeu
în acțiunile umanitare*

12 Experiențe

Mihai Pițurlea
Minunea de la tribunal

15 Istoria creștinismului

Benone Lupu
*„Sfinții împărați Constantin și Elena”
și moștenirea lor*

18 Opinii

Ștefan Radu
Primejdii și primejdii

20 Spiritual

Emilian Niculescu
*Pericolul reducăționismului, simpli-
ficarea exagerată în prezentarea
adevărului biblic*

23 Sănătate

Constantin Dinu
*Regim de supraviețuire COVID-19,
versiunea 7.4*

27 Teologie

Florin Lăiu
*Imperialismul mesianic –
un mit fariseic?*

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu
Găsește resurse, motivează-te!

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
„Strâng Cuvântul Tău în inima mea”

ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE (I)

Marea luptă care se dă în domeniul educației

Chiar și după o evaluare superficială a dilemelor omului contemporan ne-am putea întreba: Cât de mult ar trebui să ne extindem înțelegerea cu privire la ceea ce înseamnă „adevăr prezent”¹? De fapt, această întrebare este justificată și pentru că nu putem spune că a existat vreodată o temă sau o situație pentru umanitate față de care Cuvântul lui Dumnezeu să nu aibă ceva de spus. Prin urmare, în contextul actual, oare nu am putea scrie o întreagă listă de „adevăruri prezente” care să revoluționeze imaginea noastră despre relevanța Sfintei Scripturi pentru acest timp și să (re)învieze spiritul misionar al bisericii rămășiței? În această listă s-ar putea nota „fericita noastră nădejde” pentru o umanitate disperată, „binecuvântările unității” într-o lume divizată, care respinge adevărul Trinității, sau „binefacerea” asistenței sociale pentru atât de mulți oameni care trec prin crize financiare, emoționale sau spirituale. Bineînțeles că din listă nu trebuie să lipsească doctrinele biblice despre Sabat, Cele Zece Porunci, sanctuarul din cer și alte adevăruri care sunt tot mai importante pentru cei care trăiesc în timpul sfârșitului.

Iar orice referire la timpul dinaintea revenirii Domnului Isus nu face decât să trezească mai mult preocuparea de a fi înțeles și acceptat „adevărul prezent” pentru zilele din urmă. De aceea, Biblia ne avertizează că „va veni vremea când oamenii nu vor putea să suferă învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4:3), iar Ellen G. White ne spune că, „pe măsură ce sfârșitul se apropie, mărturiile slujitorilor lui Dumnezeu vor ajunge să fie tot mai hotărâte și tot mai puternice, făcând să strălucească lumina adevărului asupra sistemelor ideilor false și ale asupririi, care au deținut supremația atât de mult timp. Domnul a trimis soli pentru timpul acesta, ca să așeze creștinismul pe o temelie veșnică, iar toți cei care cred adevărul prezent trebuie să reziste nu prin înțelepciunea lor, ci prin puterea lui Dumnezeu și să clădească din nou pe temelii străbune. Ei vor fi înscrși în cărțile cerului ca fiind dregători de spărturi, cei ce fac țara cu puțință de locuit. Noi trebuie să susținem adevărul, pentru că este adevăr, în ciuda împotrivirii celei mai înverșunate” (*Solii alese*, vol. 3, p. 224). Aceste mesaje inspirate ne arată cât de importantă va fi pentru zilele din urmă lucrarea de educație și cum se dă

marea luptă pe acest front. Asta pentru că educația adventistă are menirea să reediteze reformele spirituale pe care le-au adus școlile profeților și să se încadreze în linia profetică de a fi „glasul” care pregătește „calea Domnului” (Isaia 40:3), strângându-i pe toți credincioșii care au făcut legământ cu Dumnezeu prin jertfă (Psalmii 50:5). De aceea, oare n-a sosit timpul să ne întrebăm: Care este „adevărul prezent” al educației adventiste?

Educația adventistă – o prioritate afirmată și asumată

Educația a fost dintotdeauna o preocupare a celor care au înțeles că ființa umană are un potențial nelimitat de dezvoltare, atât pentru propria persoană, cât și pentru mediul în care trăiește. Acest principiu este foarte clar stabilit de Scriptură încă de la început, când putem observa că Dumnezeu a considerat că educația primilor oameni a fost atât de importantă, încât a hotărât să se ocupe El Însuși de formarea și pregătirea lor pentru viață² (Geneza 3:8). De-a lungul existenței omului s-a văzut că principiile și preocuparea pentru educație asigură progresul și prosperitatea, iar limitarea accesului la cunoștință și educație garantează supunerea, manipularea și chiar exploatarea. Ca să nu mai vorbim și de faptul că omul a ajuns la concluzia că ideile sau un sistem educațional poate sluji foarte bine unor interese

personale sau de grup (Romani 1:28; 12:2; Gala-teni 3:1); „cercetați Scripturile” (Ioan 5:39); „să te cunoască pe Tine...” (Ioan 17:3); „veți cunoaște Adevărul...” (Ioan 8:32); „ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Romani 12:2); „cunoaște-te pe tine însuși” sau „cunoașterea este putere” sunt numai câteva expresii care susțin importanța educației. De aceea, nu este greu să înțelegem de ce în unele țări, cum este și România, dreptul la educație este recunoscut ca unul dintre drepturile fundamentale ale omului și de obicei este reglementat prin Constituție.³

Dezbaterile despre educație au devenit o prioritate odată cu criza medicală prin care trece omenirea în timpul nostru. Din nefericire, așa cum se întâmplă de obicei în momentele de criză, fiecare situație sau persoană primește un impuls spre direcția în care deja s-a orientat.⁴ De aceea, chiar dacă nu au fost feriți de dificultățile specifice acestei perioade, profesorii, elevii și studenții din instituțiile adventiste de educație au avut avantajul unui orizont al credinței, suportul unor relații mai stabile și abilități de comunicare care i-au ajutat să facă față mai ușor acestui timp de pandemie. Dar, mai mult decât un răspuns adecvat la situația sanitară prezentă, educația adventistă are misiunea și resursele necesare să-i pregătească pe copii și tineri pentru viața de acum și, mai ales, pentru viața veșnică. Numai că această lucrare nobilă și dificilă nu se face fără o opoziție constantă și foarte puternică din partea celui care este împotriva planului divin de mântuire a omului și restaurare a creației. De aceea, pentru acest timp

și mai ales pentru viitor, educația adventistă devine „adevărul prezent”, deoarece confruntă omul contemporan și sistemele educaționale actuale cel puțin în următoarele aspecte:

- Veșnicia profetică *versus* clipa înșelătoare
- Persoană și identitate *versus* informație și uniformitate
- Realizare și împlinire *versus* performanță și succes
- Unitate, părtășie și continuitate *versus* divizare, individualism și secvențialitate
- Slujire *versus* profit
- Dumnezeu *versus* om
- Formare (metanoia) *versus* confort (schema).

În numerele următoare vom prezenta „adevărul prezent” al educației adventiste dezvoltând aspectele de mai sus. Dar până atunci să nu uităm că „ignoranța nu sporește umilința sau spiritualitatea niciunui urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi mai bine apreciate de către un creștin intelectual. Domnul Hristos poate fi glorificat cel mai mult de aceia care Îi slujesc în mod inteligent. Obiectivul cel mare al educației este de a ne face să ne folosim puterile pe care ni le-a dat Dumnezeu, astfel încât să reprezentăm cel mai bine religia Bibliei și să Îl slăvim pe Dumnezeu.”⁵ ■

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

**EDUCAȚIA ADVENTISTĂ
ARE MISIUNEA
SĂ-I PREGĂTEASCĂ
PE COPII ȘI TINERI
PENTRU VIAȚA DE ACUM
ȘI, MAI ALES, PENTRU
VIAȚA VEȘNICĂ.**

¹ Sintagma „adevărul prezent” apare în 2 Petru 1:12 (*The present truth*) în versiunea King James, dar D. Cornilescu a ales expresia „adevărul pe care-l aveți”. Această formulă semantică (adevărul prezent) a fost folosită de pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și de Ellen G. White. Trebuie precizat că Ellen G. White nu amintește această expresie cu referire la un singur adevăr biblic sau o doctrină specifică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ci, de regulă, face referire la formula „adevărul prezent” ori de câte ori consideră că este necesar să aducă în atenția celor care citesc scrierile ei un mesaj important nou sau unul care a fost neglijat. Astfel, se poate observa în scrierile ei chiar o schimbare cronologică a semnificației pe care o acordă acestei expresii: (1870) „În mare măsură, ușa este închisă și astfel nu se poate ajunge la necredincioși cu *adevărul prezent* despre Sabat și venirea în curând a Mântuitorului nostru” (*Dieta și hrană*, p. 209; 1888) „*Adevărul prezent* – poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus – n-au fost proclamate până acum așa cum trebuie.” (*Criza*, p. 27, 1900) „*Adevărul prezent* constă în lucrarea reformei sănătății la fel de real ca și în alte ramuri ale lucrării Evangheliei. Când este despărțită de altele, nicio ramură nu poate fi un întreg perfect” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 327; 1901). „Capitolul 58 din Isaia conține *adevărul prezent* pentru poporul lui Dumnezeu. Aici vedem cum lucrarea misionară medicală și lucrarea Evangheliei sunt unite în vestirea soliei pentru lume. Cei ce respectă Sabatul Domnului au responsabilitatea de a îndeplini o lucrare a milei și bunăvoinței” (*Evanghelizare*, p. 516). De asemenea, ea folosește această expresie și atunci când dorește să atragă atenția că unele mesaje n-ar trebui prezentate în comunități sau consideră că include toate doctrinele bisericii: „Va fi o zguduire în rândurile poporului lui Dumnezeu, dar acesta nu este *adevărul prezent* care să fie purtat bisericilor...” (*Criza*, p. 53). „Noi nu avem nicio îndoială și nici n-am avut vreo îndoială de-a lungul anilor că doctrinele pe care le avem astăzi sunt *adevăr prezent* și că ne apropiem de judecată” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 355).

² „Perechea fericită întâmpina cu voioșie vizitele Creatorului lor, când Se plimba și discuta cu ei în răcoarea zilei. El îi învăța zilnic lecțiile Sale.” (E.G. White, *Divina vindecare*, <https://egwritings.org>, p. 261).

³ În Constituția României, acest drept este garantat prin articolul 23, elaborat în șapte puncte care cuprind multe aspecte legate de educație, dintre care amintim: obligativitatea, gratuitatea, educația confesională și pentru minorități, autonomia universitară etc.: <https://www.constitutiariomaniei.ro/art-32-dreptul-la-invataura/>

⁴ Există temeri și îngrijorări foarte mari cu privire la impactul negativ pe care criza actuală îl va avea asupra copiilor și tinerilor. De curând, Banca Mondială a prezentat un studiu prin care a arătat că generația actuală de copii riscă să-și atingă numai 60% din potențialul de dezvoltare, adică puțin peste jumătate. <https://www.digi24.ro/stiri/economie/digi-economic/in-urma-pentru-totdeauna-un-studiu-al-bancii-mondiale-arata-ca-un-copil-nascut-azi-in-romania-va-pierde-pest-40-la-suta-din-potential-1370135>

⁵ Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 45 (ediție electronică).

CONVOACARE ALEGERI CONFERINȚE

CONVOACARE

Comitetul Executiv al Conferinței Banat, conform Hot. nr. 122, PV nr. 30 din 26.11.2020, convoacă Adunarea Generală a Conferinței Banat la data de 30 martie 2021, începând cu ora 9:00, la*

- Varianta 1. Arad III, Salem – str. Ștefan Augustin Doinaș nr. 36
- Varianta 2. Arad III, Salem – str. Ștefan Augustin Doinaș nr. 36
- Arad I, Betel – str. Poetului nr. 53
- Arad II, Micălaca – str. Voinicilor nr. 29
- Arad IV, Agape – str. Ștefan cel Mare nr. 3

Președinte, Mihai Maur
Secretar, Marius Morar

CONVOACARE

Comitetul Executiv al Conferinței Moldova, conform Hot. nr. 7, PV nr. 5 din 29.11.2020, convoacă Adunarea Generală a Conferinței Moldova la data de 28 martie 2021, începând cu ora 9:00, la*

- Varianta 1. Bacău Centru – str. Energiei nr. 23
- Varianta 2. Bacău Centru – str. Energiei nr. 23
- Bacău Șerbănești – str. Siretului nr. 9-11
- Bacău Speranța – str. Republicii nr. 107

Președinte, Tiberiu Nica
Secretar, Sergiu-Daniel Macovei

CONVOACARE

Comitetul Executiv al Conferinței Muntenia, conform Hot. nr. 27, din 25.11.2020, convoacă Adunarea Generală a Conferinței Muntenia la data de 21 martie 2021, începând cu ora 9:00, la*

- Varianta 1. Universitatea Adventus – str. Decebal nr. 11-13, Cernica
- Varianta 2. Rin Grand Hotel – șoseaua Vitan-Bârzești 7D, București 042121
- Varianta 3. Universitatea Adventus
- Belu – București, str. Ștefan Hepiteș nr. 21A
- Învingători – București, str. Dem Teodorescu nr. 17
- Balta Albă – București, str. Ticuș nr. 7

Președinte, Robert Mandache
Secretar, Gabriel Ișvan

CONVOACARE

Comitetul Executiv al Conferinței Oltenia, conform Hot. nr. 258, PV nr. 20 din 26.11.2020, convoacă Adunarea Generală a Conferinței Oltenia la data de 1 aprilie 2021, începând cu ora 9:00, la*

- Varianta 1. Craiova Centru, str. 24 Ianuarie, nr. 2
- Varianta 2. Hotel Green House, str. Frații Buzești, nr. 25

Președinte, Viorel Răducan
Secretar, George Sbîrnea

CONVOCARE

Comitetul Executiv al Conferinței Transilvania de Nord, conform Hot. nr. 172, PV nr. 30, din 25.11.2020, convoacă Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord la data de 23 martie 2021, începând cu ora 9:00, la*

- Varianta 1. Sediul Conferinței Transilvania de Nord, Cluj Napoca, str. Borhanciului, nr. 44
Varianta 2. Sediul Conferinței Transilvania de Nord, Cluj Napoca, str. Borhanciului, nr. 44
Cluj Speranța, Cluj Napoca, str. Moșilor, nr. 47
Cluj Central, Cluj Napoca, str. Cuza Vodă, nr. 12
Cluj Dynamis, Cluj Napoca, str. Streiului, nr. 3

Președinte, Iosif Pașca
Secretar, Szasz Kaeoly-Zolt

* Locul exact al desfășurării Adunării Generale va fi comunicat prin pastori, cu suficient timp înainte, în funcție de reglementările în vigoare legate de pandemie.

la odihnă » » » » »

IONEL ANDREESCU

S-a născut la 25 mai 1928 în localitatea Lupoaia, jud. Gorj, într-o familie de oameni simpli. Cunoaște de copil adversitatea regimului comunist și a oamenilor în general față de convingerile creștin-adventiste ale familiei sale, fiind mult prea des înjosit, desconsiderat și chiar bătut. Multe familii de adventiști din timpul perioadei legionare și apoi comuniste au acceptat senin această cale de dragul bucuriei mesajului advent. Credincioșii de atunci iubeau credința și plăteau prețul de a fi credincios.

În copilărie îngrijește puținele oi ale familiei sale, îndeletnicire care este posibil să-l fi călăuzit spre vocația pastorală de mai târziu, când a devenit „păstor de suflete”. Frecventează cu drag biserica adventistă din Drobeta Turnu Severin, aflată la 42 km de satul natal, unde se integrează repede în cadrul activităților bisericii, fiind remarcat ca un tânăr serios și dedicat.

Este convins de chemarea de a sluji oamenii în numele lui Dumnezeu, motiv pentru care se decide să devină pastor. După absolvirea Seminarului Teologic Adventist este repartizat în Alexandria, jud. Teleorman, colaborând cu pastorii Păun Cu-

curuzeanu, Victor Georgescu și Dumitru Paraschiv.

Ca mulți dintre slujitorii Evangheliei din timpurile acelea grele, fratele Andreescu este hărțuit de către Securitate, motiv pentru care, într-un final, nemaisuportând tensiunea exercitată, cere mutarea sa chiar în altă zonă a țării. Astfel, preia districtul pastoral Ineu, jud. Arad, cu bisericile componente: Ineu, Șicula, Cermei, Șomoșcheș și Apateu. Dedică lucrării lui Dumnezeu și timpul de după pensionare, vizitând, încurajând, sfătuind turma Domnului.

Se căsătorește la 25 mai 1960 cu Sebe Ibolya-Erzsebet, din Cluj-Napoca, cea care va rămâne jumătatea care-l va completa toată viața. Căsătoria lor este cimentată de nașterea a trei fii, Ionel Leonid, Arthur Attila și Robert Gerhart Eduard.

În seara zilei de duminică, 16 noiembrie 2020, părăsit de puteri, cu cicatrice în suflet, dar încrezător, se prăbușește în genunchi lângă patul său, unde petrecea foarte mult timp în rugăciune și unde a câștigat nenumărate bătălii sufletești, și așa își începe odihna binemeritată până la arătarea Marelui Păstor de suflete, pe care L-a iubit și L-a slujit o viață întreagă!

Așa s-a scris o viață de biruință în Domnul, o viață care rămâne cu prețuire în memoria noastră, o viață care lasă larg și frumos deschisă perspectiva bucuriei veșnice, la revenirea Mântuitorului! ■

A consemnat **Cristian Toma**, Conferința Banat.

CHRISLAMUL ECUMENIC – AVATARUL NOII ORDINI MONDIALE

NU POȚI FI UNA
ÎN NEADEVĂR.
NICIODATĂ
DUMNEZEU NU
A PRETINS LU-
CRUL ACESTA.
ADEVĂRATUL
CARACTER AL LUI
DUMNEZEU ESTE
EXPRIMAT PRIN
DECALOG. SLAVA
LUI DUMNEZEU
ESTE CARACTER-
UL SĂU! ESTE SIN-
GURA AUREOLĂ
PE CARE PUTEM
SĂ O PURTĂM
PE FRUNȚI ȘI PE
CHIPURI!

Cu o viteză aiuritoare, omenirea a intrat pe ultima sută de metri. Dacă în urmă cu 10, 20 sau 30 de ani cărțile de nișă scriau, mai mult sub zodia conspirației, de Noua Ordine Mondială (NWO – New World Order) – prestigioasa revistă *Time* titrează în numărul din noiembrie 2020: „The great reset”, cu accent mai mult pe reconfigurarea geopolitică și economică –, iată că acum, cu surle, trâmbițe și rugăciuni interconfesionale, de la pupitrul Vaticanului este instaurată religia noii umanități (globalizări). Se aprinde candelabrul păcii mondiale în mirajul noii formule religioase – religia noului individ și a noii umanități – chrislamul. Poate fi numită religia ecumenică a noii umanități. Indiferent cum s-ar numi, textura ei rămâne aceeași.

Întâlnirea istorică de la Vatican a avut loc după remarcabila împăcare dintre evrei și arabi! O super realizare geopolitică! Ce marcă poartă această religie? Marca unui papă foarte dibace și charismatic. Un papă progresist care joacă tare și foarte bine. Este unul instruit pe băncile școlilor iezuite. Noua religie pare o plasmuire de moment. Nu este. Din punct de vedere istoric, vă amintesc că încercări de făurire a chrislamului au existat, sigur, la scară mult mai ne semnificativă, încă din secolul al XV-lea. Chiar și pe „meleagurile dintre păduri” – Transilvania. Creștini trecuți pe jumătate în barca islamului, mahomedani trecuți pe jumătate în luntrea creștină și evrei creștinați cu forța. Mai puțini de bunăvoie, ce-i drept. Un soi de sincretism religios. Amintim în acest sens despre convertirile forțate la creștinism sau islam. De morisci, populație maură din Peninsula Iberică, convertită cu forța la creștinismul catolic în secolul al XV-lea; de maroni (marranos), populație evreiască din aceeași peninsulă, convertită la aceeași credință catolică pentru a scăpa de persecuție; de evreii convertiți sub aceleași auspicii la credința mahomedană.

Călătorind pe meridianele Orientului Apropiat și Mijlociu, de vreo zece ani aud reverberații despre încercările făuririi chrislamului. O confluență religioasă dintre islam și creștinism.

O readucere în prim-plan a suitei de încercări din trecut. Pe meleagurile Bosforului am auzit o discuție palpitană despre posibilitatea de a-i apropia de frații noștri musulmani de creștinism, prin plasmuirea acestei struțo-cămile religioase – chrislamul. Nimic nou sub soare! Aceeași Mărie cu altă pălărie! La marile întâlniri ecumenice s-a predicat și răspredicat din Ioan 17:21 „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”, eludând probabil cu intenție contextul lui „una”: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Nu poți fi una în neadevăr. Niciodată Dumnezeu nu a pretins lucrul acesta. S-ar dezice pe Sine. Întotdeauna uniți în adevăr! Adevăratul caracter al lui Dumnezeu este exprimat prin Decalog. Slava lui Dumnezeu este caracterul Său! Este singura aureolă pe care putem să o purtăm pe frunți și pe chipuri! Rămășița din vremea sfârșitului păzește „poruncile și credința lui/în Isus” (Apocalipsa 14:12; 12:17).

Reuniunea istorică de la Vatican a fost un eveniment strălucit, ce-i drept. Jos pălăria! Din cauza acestei noi mărci înregistrate survine marea confuzie! Ce rău face acest papă că depune eforturi aproape supraomenești să curme războaiele, sărăcia endemică din lumea a treia, să instaureze pacea într-o lume care a permanentizat conflictul?! Ce fel de om este acest papă care spală și sărută picioarele criminalilor și săracilor? Ce fel? Și marea nedumerire poate continua *sine die*.

Aceasta este fața nu doar umană a Sfântului Părinte, franciscană, așa spune aproape angelică, fără să fiu contrazis. Vă invit să introspectați și fața relativ ascunsă a suveranului, pe care în ultima vreme, cu din ce în ce mai mult curaj și aproape impetuos, a început să ne-o devoaleze. Ea exista ca o a doua natură, dar nu pentru privitorul superficial. Niciun suveran pontif, oricât de antihristic și profetic ar fi fost, nu a îndrăznit să atace căsătoria dintre un bărbat și o femeie, familia clasică. Familia eterogenă este amenințată de cuplurile de homosexuali, care chipurile sunt

aduși în zona protecției sociale sub forma partenariatului civil. Vă imaginați ce fel de copii înfiați pot educa doi bărbați? Unul este el, altul joacă rolul lui „ea”. De-a râsul-plânsul! Sodoma și Gomora au reînviat! În mijlocul cetății eterne! Erau de mult acolo... Acum, când s-au pus măștile, de fapt s-au dat jos măștile și cărțile sunt pe față!

Sub masca ecologismului și ecumenismului, rostite ca o mantră de la pupitrele Vaticanului și ale ONU, din umbră se dezvoltă silueta dictaturii majorității. Pentru prea mulți semeni, motto-ul întâlnirilor ecumenice – „Nimeni nu poate fi salvat de unul singur! Nimeni nu poate fi salvat în afara arcei!” – spune un singur lucru. Împreună suntem mai puternici. Este adevărat! Indiferent cât de diferiți suntem – *Concordia in diverita* – ne asigură sloganul UE. Aceste declarații susținute în consens religios mondial ne aduc aminte de declarațiile părintelui bisericesc Ciprian: *Extra ecclesiam nulla salus!* – „În afara Bisericii (n.a. Catolice) nu există mântuire”.

Acum, Biserica Catolică și-a achiziționat un nou avatar, chrislamul, prin papa – vectorul ei de imagine și capitalul ei de simpatie. Este noua religie care jonglează și mimează compromisul între faliile creștinismului, islamului și iudaismului, cele trei mari religii avraamice. Chrislamul este o religie sincretică ce își are rădăcinile în Nigeria anilor '80. Prima persoană care a folosit termenul de chrislam pare să fi fost autorul Arthur C. Clarke. Acesta a scris în 1993 o nuvelă SF cu titlul *Ciocanul lui Dumnezeu*, în care descria pericolul iminent ca Pământul să fie lovit de un asteroid. În desfășurarea acțiunii, un rol important îl are o grupare religioasă numită de autor „rislam”. (Ulterior, cartea lui Clarke a inspirat mai multe filme de succes cum ar fi *2001: a Space Odyssey*, *Deep Impact*, sau *Armageddon*.)

Trăsătura principală a chrislamului este afirmarea compatibilității dintre creștinism și islam. Mai nou și între iudaism. În religia biblică, mântuirea vine prin jertfa lui Hristos, în timp ce islamul predică o religie a faptelor, fără ispășire. Adevărul este că religia faptelor este un numitor comun al soteriologiei catolice, iudaice și islamice. Descifrați, vă rog, o declarație din 2015: „Mulți cercetători ai Scripturii cred că viitorul ne va aduce un nou guvern mondial, care va impune o nouă religie mondială. Liderul acestei religii va fi o persoană charismatică, ce va avea un rol important în promovarea păcii în lume. Că o fi catolic, că o fi musulman, că o fi evreu sau chrislamist, nu știu. Știu doar că noi trebuie să veghem și să ne ținem tari de adevărurile primite prin Domnul

Isus și sfinții apostoli. Cu orice preț.” (<https://pentrusufletultau.wordpress.com/.../crislamul-ce.../>).

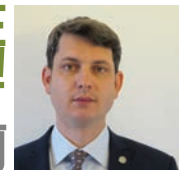
Ce soartă vor avea cei care vor decide să nu se ralieze acestui conglomerat sincretic? Pentru mulți e greu de crezut că stâlpul infamiei va fi ridicat din nou! Pare aproape imposibil în epoca libertăților și drepturilor fundamentale ale omului! Există un ingredient care va limita din ce în ce mai mult drepturile și va accentua obligațiile! Criza! Crizele de tot felul vor schimba complet soarta omului și tabloul lumii vechi! Sub steagul noii umanități. Neomarxiste, religioase fără Dumnezeu, chrislamice, dar anti-hriste!

Sub mirajul sărutării picioarelor criminalilor vor fi scalpați cei care nu vor să ardă tămâie împăratului, să se închine chipului de aur și să sărute papucul de mătase al Marelui Binefăcător! Criminalii și cuplurile gay vor fi amnistiați, cei mai cinstiți oameni vor deveni criminalii societății, țapii ispășitori pentru orice pestă, cataclism și insucces al lumii intrate în zodia lui Pax Catolica! Pax chrislamica! Cei pe dos față de „lumea nouă”! Singura casă care îi va accepta pe acești puritani ai lumii este patria veșnică!

Creștini, pregătiți-vă pentru exil! Apatrizi ai lumii, pregătiți-vă de drum! Spre casă! Este timpul să ne trezim din somn, pentru că mântuirea este acum mai aproape de noi decât atunci când am crezut! (Romani 13:11). ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, este directorul Departamentului Misiune Externă al Conferinței Muntenia

**SPRE
CASĂ!
DANIEL
NIȚULESCU**

**EXISTĂ UN INGREDI-
ENT CARE VA LIMITA
DIN CE ÎN CE MAI MULT
DREPTURILE ȘI VA AC-
CENTUA OBLIGAȚIILE!
CRIZA! CRIZELE DE
TOT FELUL!**

MILA ȘI DREPTATEA LUI DUMNEZEU ÎN ACȚIUNILE UMANITARE

1. Caracterul lui Dumnezeu, manifestat în relație cu oamenii

În încercarea omului de a descoperi cât mai mult despre Dumnezeu revelat de Biblie, s-au făcut multe erori care țin, în esență, de interpretarea anumitor acțiuni ale Sale, care parcă nu se corelează cu alte descrieri despre Sine. În dialogul dintre Dumnezeu și Moise pe Muntele Sinai, ni se prezintă, în esență, caracterul divin: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam” (Exodul 34:6,7). Modul în care Îl înțelegem noi pe Dumnezeu este, fără îndoială, filtrat de propria noastră structură mentală, dar din revelația scrisă descoperim anumite atribute divine care sunt inseparabile de ființa sau esența lui Dumnezeu, indiferent de răspunsul pe care omul îl are la manifestarea acestora.

Când dorim să descriem caracterul lui Dumnezeu, primul atribut la care ne gândim este acela al dragostei Sale (vezi 1 Ioan 4:8). Întâmpinăm ceva dificultăți atunci când este necesar să definim dragostea lui Dumnezeu, pentru că ea nu poate deriva din conceptele sau experiențele umane, ci „sensul dragostei poate fi definit doar de Dumnezeu, printr-un act de revelație directă”¹. Dragostea este o realitate relațională inițiată de către Dumnezeu prin procesul de creație și atinge cea mai minunată și neașteptată formă de manifestare în viața și moartea Domnului Isus Hristos.

Abordată uneori în antiteză cu dragostea, dreptatea lui Dumnezeu este prezentată ca fiind un atribut moral al Său. Dreptatea „este, cum s-ar zice, sfințenia lui Dumnezeu aplicată relațiilor Lui cu celelalte ființe umane”². Dat fiind faptul că „Legea Domnului este desăvârșită” (Psalmii 19:7) și este o expresie adevărată a naturii Lui, am putea spune că Dumnezeu poruncește doar ce este drept și aceasta va avea un efect pozitiv asupra

credinciosului care este dispus să relaționeze cu El. Nu trebuie să ne fie teamă să relaționăm cu Dumnezeu, pentru că El Se comportă în concordanță cu Legea Sa și în conformitate cu ceea ce așteaptă de la alții („Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu.” – Ieremia 9:24).

2. Prevederile Vechiului Testament despre ajutorare

În contextul în care poporul Israel se apropia de intrarea în țara Canaan, Moise readuce în atenția poporului termenii legământului încheiat cu Dumnezeu la Sinai. În capitolul 15 din cartea Deuteronomul sunt amintite acele reglementări prin care se stabilește că „fiecare membru al societății este important, indiferent de avere sau de alte distincții sociale”³. Din cauza păcatului apar aceste situații defavorabile pentru unele persoane, dar Dumnezeu găsește soluția atât prin oferirea binecuvântării asupra poporului în noua țară, cât și prin stabilirea poruncii: „Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta!” (Deuteronomul 15:11). Cadrul legal este completat prin inițierea anului sabatic, a anului de veselie (vezi Leviticul 25) și prin prevederile cu ocazia strănerii recoltelor (vezi Leviticul 19:9,10; Deuteronomul 24:19-22). Prin aceste reglementări legale, Dumnezeu privește cu dragoste și milă la săraci și străini, dar ele sunt și mijlocul prin care, astăzi, noi putem să „ne dovedim autenticitatea dragostei pe care o avem față de El”⁴.

3. Actele de caritate în creștinismul Noului Testament

Noțiunea de creștin, regăsită pe paginile Noului Testament, este legată de statutul de ucenic, deoarece, potrivit afirmației evanghelistului Luca, „pentru întâia dată ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia” (Faptele 11:26). Domnul Isus S-a dedicat până la sacrificiul suprem exprimării prin cuvinte, priviri și atingeri ale dragostei profunde pe care o manifesta față de ființele omenești. Cei mai favorizați de aceste manifestări au fost cei doisprezece ucenici, pe care îi include într-o categorie aparte, cea a prietenilor („vă spun vouă, prietenii Mei...” – Luca 12:4). Ei au fost martori la atitudinea Lui, care „era atât de plină de simpatie și iubire, încât nici celui mai sărac nu-i era frică să vină la El. Era bun cu toți, ușor de abordat chiar și de cel mai de jos. Mergea din casă în casă vindecându-i pe bolnavi, hrănindu-i pe cei flămânzi, mângâindu-i pe cei întristați, ușurându-i pe cei apăsați, vestind pacea celor nenorociți.”⁵ După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au înțe-

les că modelul de slujire al Domnului Isus arată că Evanghelia nu îmbracă niciodată un caracter mai frumos ca atunci când este dusă în regiunile cele mai defavorizate și mai nenorocite, pentru că aici se manifestă din plin puterea ei transformată în dimensiunea fizică, emoțională și spirituală.

4. Implicarea ADRA România în activitățile umanitare

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor, ADRA, este organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea ce desfășoară activități caritabile pentru diferite categorii sociale. Din anul 1990, s-a înființat și în țara noastră biroul ADRA România, care își propune să lucreze pentru persoanele aflate în dificultate, prin intervenții concrete pentru a rezolva nevoile lor fundamentale.

Acțiunile umanitare ale ADRA România au la baza lor declarația de credință exprimată în cincisprezece afirmații ce modelează direcțiile de acțiune. Prima dintre ele este următoarea: „ADRA crede că, prin acte umanitare, facem cunoscut caracterul drept, milostiv și iubitor al lui Dumnezeu!”⁶ Motivați de frumusețea caracterului divin și de exemplul Domnului Isus Hristos, manifestat în acțiunile Sale, dorim să acționăm în favoarea persoanelor care sunt în situații vulnerabile pentru a determina schimbări semnificative în viața lor. Proiectul ADRA „Sprijin pentru fiecare” are ca obiectiv identificarea nevoilor personalizate ale celor aflați în dificultate și ghidarea intervenției specifice cum ar fi: decontarea serviciilor medicale, îndeplinirea nevoilor de bază, cum ar fi: alimente, produse de igienă, îmbrăcăminte și încălțăminte.

Suntem privilegiați să primim în fiecare zi, într-un mod îmbelșugat, binecuvântările lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Aceasta ne responsabilizează și mai mult să facem parte din echipa lui Dumnezeu ce are ca scop slujirea umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuț!

Walter Crăciuneac, secretar asistent director,
casier, ADRA România

SLUJIND
UMANITĂȚII
WALTER
CRĂCIUNEAC

ADRA CREDE CĂ PRIN
ACTE UMANITARE
FACEM CUNOSCUȚ
CARACTERUL DREPT,
MILOSTIV ȘI IUBITOR
AL LUI DUMNEZEU.

¹ Raul Dederen, *Teologia – baza biblică a credinței adventiste*, p. 176.

² Millard Erickson, *Teologia creștină*, p. 250.

³ Gerhard Pfandl, *Interpretarea Scripturii*, p. 187.

⁴ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 205.

⁵ Idem, *Lucrarea de binefacere*, p. 53.

⁶ <https://adra.ro/cine-suntem/declaratia-de-actiune>

MINUNEA DE LA TRIBUNAL

Pe data de 10 mai 2003, am avut la Dumbrăveni inaugurarea frumoasei case de rugăciune din localitate. La acea inaugurare ar fi trebuit să ajungă, dintr-o călătorie în SUA, și tatăl meu, Gheorghe Pițurlea, cel care a pus bazele comunității Dumbrăveni. Nu a putut să vină, dar a trimis o scrisoare care conținea o experiență unică a unor vremuri speciale, pe care o voi relata în continuare. Da, mare este Dumnezeu, Dumnezeul minunilor!

Era în anul 1947, anul meu de probă pastorală, și într-o zi fratele Prevlitz, șeful meu, mi-a spus să-mi găsesc o localitate în district, unde vreau eu, să fac o săptămână de efort misionar, așa se numea pe atunci evanghelizarea.

I-am întrebat și eu pe frații din împrejurimi dacă au vreo cunoștință la Dumbrăveni, căci am avut îndemnul să încep acolo, deoarece la data aceea nu era niciun adventist acolo. Un prezbiter din Laslea mi-a spus că el are un frate vitreg, dar

este ateu, să mă duc la el că are o soție româncă; ea este credincioasă în felul ei. Și așa am făcut. M-am prezentat la ei la Dumbrăveni și le-am spus despre ce este vorba și că nu vreau din partea lor altceva decât să mă pună în legătură cu o persoană care cred ei că m-ar ajuta. Soția lui a auzit despre ce este vorba și imediat a intervenit spunând:

– Este la poștă un telefonist, un om foarte cumsecade, care vorbește atât de frumos cu cei care vin la poștă. Eu cred că este omul cu care puteți să lucrați.

Am mers la poștă imediat și m-am prezentat, spunând și scopul pentru care am venit. Acea persoană mi-a spus:

– Frate, te-a trimis Dumnezeu la mine, căci eu am fost adventist, am fost lucrător biblic la adventiști, sunt din comuna Mijarca, județul Mehedinți, și mă numesc Ioan Mazilu.

A dat imediat telefon la Uniune, la București, și m-a pus în legătură cu fratele Dumitru Florea, președintele Uniunii, care a confirmat că cele spuse de el erau în totul adevărate.

Am plecat imediat cu el și am închiriat căminul cultural pentru săptămâna următoare, apoi am plecat la Hoghilag, în comuna vecină, să-mi asigur o gazdă, căci nu mai puteam să merg în fiecare seară înapoi la Sighișoara, deoarece mașina mea nu se fabricase încă, iar motorina era încă nescoasă din pământ!

Un frate, Hasler, m-a primit bucuros și m-a dus la șeful de post din comună, unde am anunțat că timp de o săptămână voi fi găzduit la Ioan Hasler, să ia notă, iar dacă va fi nevoie de mine să știe de unde să mă ia. Acesta i-a informat pe șefii lui din Dumbrăveni.

Adunările au început încă de joi seara, adunări la care Mazilu a luat parte în mod regulat. Am invitat și 8-10 frați din Saroș și din Valchid, pentru că nu aveam cu cine cânta și cu cine să mă rog.

În ultima seară, tot o zi de joi, pe când deschideam ușa să aprind luminile, a venit și Ioan Mazilu și m-a întrebat:

– Frate Pițurlea, știi de unde vin? De la Securitate. M-au chemat și m-au întrebat dacă știu de un anume Pițurlea, care de o săptămâ-

nă de zile ține predici la căminul cultural. Am răspuns că știu și m-au întrebat de ce nu le-am spus și lor. Eu am răspuns: pentru că știam că Pițurlea v-a anunțat. Într-adevăr, au spus ei, el ne-a anunțat, dar dacă nu ne anunța, iar pe noi ne întreba cineva și nu știam...? Ți-a fost greu să dai un telefon, căci erai zilnic cu telefonul în mână... Pe când mă chestionau ei, au venit niște șefi de-ai lor de la Securitate din Târnăveni, căci Dumbrăveni aparține de Târnăveni. Au întrebat ce este cu mine, apoi m-au lăsat liber și am venit direct aici.

În seara aceea a venit de la Sibiu fratele Florea Alexandrescu, care mi-a adus tichetele de pâine, cum era atunci. Am împărțit programul din seara aceea cu el și, la sfârșit, după ce am terminat, pe când încuiam ușa, soția lui Mazilu a venit însoțită de un milițian, care l-a luat pe soțul ei de lângă noi și în Sabatul viitor am aflat că l-au arestat și l-au dus din post în post până la Blaj, care era pe vremea aceea capitala regiunii de care depindea Dumbrăveni și Târnăveni.

Securiștii de la Târnăveni, când au ajuns la birou, au spus acolo povestea lui Mazilu, iar fiica lui, care era funcționară acolo, a auzit, i-a dat telefon fratelui ei, care era medic în apropiere, au intervenit la Blaj și l-au eliberat.

Duminică dimineată m-am dus la Dumbrăveni să văd ce este de făcut, pentru că fusesem anunțat că venise. M-am dus la telefoane și bietul Mazilu, bătut mă, abia putea să stea pe scaun ca să-și facă meseria. M-am dus la el și mi-a spus că l-au bătut ca pe un făcător de rele:

– Frate Pițurlea, am primit botezul cu foc. Când voi primi și botezul cu apă?

I-am spus că va fi botezat la primul botez și astfel, în vara ce a urmat, împreună cu alți 40 de candidați din mai multe comunități, a fost și el botezat.

După aceea, șefii acestuia i-au luat slujba de conducere, i-au dat-o soției lui și, pentru că în opinia lor era considerat trădător al cauzei comuniste, l-au mutat cu toată familia în Medgidia, județul Constanța, unde a mai activat vreo 2-3 ani, apoi a ieșit la pensie mai repede și a murit. M-am întâlnit cu soția lui la Turnu Severin, la biserică, ieșise și ea la pensie și primise botezul.

Am uitat să spun că Mazilu își pierduse calitatea de lucrător biblic deoarece se certase cu cumnata lui pentru o moștenire. Cearța a degenerat în bătaie și cu ocazia aceea au fost excluși din comunitate, iar soția lui a spus: „Hai să ne mutăm de aici, lasă-i încolo de adventiști, să ni se piardă urma.” Acum însă, după ce a venit de la Blaj, mi-a

spus că de mine nu l-a mai întrebat nimeni, cu el aveau ce aveau, căci el îl părăsise pe Dumnezeu, dar acum s-a întors cu adevărat, ca nukul care nu-și dă fructele decât dacă este bătut cu prăjina.

Ioan Mazilu era primul rod al Dumbrăvenilor. Au mai venit și alții, dar la această oră toți se odihnesc în patul lor de pulbere, nu au ocazia să vadă frumoasa casă de rugăciune, făcută chiar în centrul orașului lor, ca mărturie.

Și acum să vă povestesc o spectaculoasă experiență de convertire la credință a unui cetățean pe care l-am găsit la câteva săptămâni, pe când răspândeam revista de toamnă pe strada lui. După ce m-am hotărât pe ce stradă să merg, eram cu un băiat de 12-14 ani, și la a treia casă unde am intrat, când am bătut la ușă, în loc să fim invitați, am auzit plânsete. Am bătut din nou și, fără să mai aștept invitația, am apăsător pe clanță și ce am văzut?

Un bărbat se lupta cu soția lui, care căuta să-i smulgă din mână funia cu care el voia să se spânzure. Nu i-am mai întrebat ce faceți deoarece am văzut deja ce avea el de gând, dar am început să le spun cine sunt și ce vreau. Ei au dat drumul funiei care era în mâinile lor și mi-au mărturisit cu lacrimi ce avea de gând să facă soțul.

Ea zicea că, atunci când am intrat, de-abia mai putea să țină funia ca să-l împiedice să se spânzure, iar dacă el ar fi făcut asta, ea ar fi mers la gară și s-ar fi aruncat în fața primului tren care ar fi venit.

Bărbatul se numea Ioan Pascu și zicea că, fiind șeful gardienilor publici la închisoarea Dumbrăveni, în timpul serviciului lui, doi criminali de război au evadat din închisoare, săpând și făcând pe sub zidul închisorii o gaură. El era acuzat că ar fi știut și chiar ar fi organizat evadarea, urmând să primească 25 de ani de închisoare, el fiind hotărât oricum să se spânzure după ce voi pleca eu.

I-am spus că eu nu am fost trimis la întâmplare tocmai când el voia să-și ia viața și l-am asigurat că, dacă nu este vinovat, nu va fi condamnat și, dacă va fi recunoscător lui Dumnezeu, va căuta după aceea să se întoarcă la El. Așa mi-a pus Domnul cuvintele în gură!

El a susținut că nimeni nu putea să-l salveze, deoarece toți îl acuzau. Directorul închisorii la acea vreme era fratele lui Teoharie Georgescu, ministrul de interne. L-am întrebat dacă a fost vreodată audiat în cauza sa, iar el mi-a spus că audierea urma să aibă loc joia viitoare.

INTERVENȚIE DIVINĂ MIHAI PIȚURLEA

**L-AM ASIGURAT CĂ,
DACĂ NU ESTE VINO-
VAT, NU VA FI CON-
DAMNAT ȘI, DACĂ VA
FI RECUNOSCĂTOR LUI
DUMNEZEU, VA CĂUTA
SĂ SE ÎNTOARCĂ LA EL.**

Atunci i-am spus să așteptăm până joi și atunci vom vedea dacă are șanse de scăpare și ce urma să facă, adăugând:

– Am să vin să văd și eu minunea pe care acum n-o pot vedea, căci Domnul mi-a ascuns-o.

A căzut de acord și, joi, când era sala plină, iar procurorul îl acuza de zor, un cetățean s-a sculat din bancă și l-a întrebat pe procuror:

– De ce acuzi dumneata un om nevinovat?

Procurorul i-a răspuns:

– Eu sunt omul legii, trebuie să apăr legea, dar dumneata în ce calitate mă întrebi?

– Eu sunt unul dintre cei doi evadați și am fost îndemnat să mă prezint azi la dumneavoastră. Duminica trecută eram în pădure, ascuns împreună cu colegul meu. Era toamnă, începuse să fie frig și, din când în când, mai cădea și câte o ploaie. I-am zis colegului, care era lângă mine: „Măi cutărică, hai să ne predăm că o să răcim aici, între frunze, și până la urmă ei ne vor prinde și ne vor băga din nou la închisoare, răciți la plămâni și nu mai scăpăm cu viață.” (Tocmai duminică eu fusesem la Pascu acasă, ducând muncă de lămurire cu el să nu se spânzure, iar Duhul Sfânt lucra la inima individului din pădure). Colegul mi-a răspuns: „Tu trebuie să fii nebun, să mă îndemni să mă predau eu acum de bunăvoie! Să nu te mai aud, că iau un lemn, îți dau în cap și te îngrop în frunze.” Am tăcut, căci mă temeam de el. A trecut luni, marți, iar miercuri noaptea, când el dormea

buștean lângă mine, m-am sculat și am plecat la Dumbrăveni, convins că nu trebuie să sufere altul pentru noi. Îmbrăcați niște milițieni în civil și veniți cu mine să vedeți mai de aproape pe unde cerșim mâncare și pe unde ne ascundem.

Auzind declarația criminalului de război fugar, judecătorul l-a declarat nevinovat pe Ioan Pascu și l-a arestat pe cel care se predase de bunăvoie.

Când m-am prezentat după proces la ei acasă, mi-au sărit în brațe ca niște copii și căutau să se convingă că sunt solul lui Dumnezeu în carne și oase, și nu un înger din cer, căci ei s-ar fi omorât degeaba. Amândoi, și el, și soția, s-au ținut de cuvânt și au venit la biserică.

După acea săptămână de efort misionar, au rămas aproape 15 persoane, unii dintre ei fiind botezați chiar la primul botez, restul mai târziu. Am păstorit această grupă până când am fost mutat în districtul Agnita și, nu după multă vreme, a venit în locul meu fratele Glatz, care a locuit în orașelul Dumbrăveni.

Voi, cei de azi, aveți grijă ca adevărul care a fost semănat cu ajutorul lui Dumnezeu cu așa experiențe să nu fie rău prezentat, mai ales că Dumnezeu v-a oferit această frumoasă casă de rugăciune pe care azi o inaugurați. ■

A consemnat **Mihai Pițurlea**, fiu, pastor pensionar

**CÂND AM VENIT
DUPĂ PROCES LA
EI ACASĂ, MI-AU
SĂRIT ÎN BRAȚE
CA NIȘTE COPII
ȘI CĂUTAU SĂ SE
CONVINGĂ CĂ
SUNT SOLUL LUI
DUMNEZEU ÎN
CARNE ȘI OASE,
ȘI NU UN ÎNGER,
CĂCI EI S-AR FI
OMORÂT DE-
GEABA. AMÂNDOI
S-AU ȚINUT DE
CUVÂNT ȘI AU VE-
NIT LA BISERICĂ.**

„SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA” ȘI MOȘTENIREA LOR (III, FINAL)

Botezul lui Constantin

În secolul al V-lea, în *Actus Silvestri*, atestat pentru prima dată în *Decretum Gelasium* (între 495 și 498), în partea a doua a acestei lucrări, intitulată *Conversio Constantini*, se spune că „papa Silvestru..., exilat în muntele Soracte pentru gloria lui Dumnezeu, l-a botezat pe Constantin și l-a vindecat de lepră”¹. Informația a fost preluată de *Martyrologium Hieronymianum*², care arată că împăratul Constantin a fost botezat de papa Silvestru. *Liber Pontificalis*³ preia mai departe și, odată cu întocmirea decretului *Donatio Constantini*, aceasta a devenit versiunea oficială a bisericii, care este susținută până astăzi. Am avut ocazia să asist la slujbe de botez, așa cum am menționat deja, și am auzit preoți afirmând că împăratul a fost botezat de papa Silvestru. În fața bisericii din Lateran, pe obeliscul lui Tutankamon, așezat acolo în secolul al XVI-lea, sunt scrise următoarele cuvinte: *Constantinus, per crucem victor, a s. Silvestro hic baptizatus crucis gloriam propagavit*.⁴

Botezul creștin al lui Constantin a fost considerat elementul fundamental în procesul de canonizare, după cum s-a întâmplat în bisericile din Răsărit, care l-au primit în rândul sfinților.

Eusebiu, care se bucura de favorurile curții imperiale, a preferat să ascundă „adevărul incandescent, trecând totul sub tăcere”⁵, fără să arate cine și cum a oficiat botezul împăratului, dar în *Vita Constantini* a lăsat clar să se înțeleagă că este vorba de episcopul din Nicomedia. Ieronim, în *Chronicon*, arată că într-adevăr Constantin a fost botezat de episcopul arian Eusebiu din Nicomedia – *Constantinus extremo vitae suae tempore ab Eusebio Nicomedensi episcopo baptizatus*⁶, în orașul Nicomedia, unde împăratul își avea rezidența. Botezul arian (făcut doar în numele lui Hristos, fără invocarea Tatălui și a Spiritului Sfânt, după cum spune în Matei 28:19), este un botez eretic, întrucât cade sub interdicția Sinodului de la Niceea, deci nu are nicio valabilitate. A constituit un eveniment problematic pentru circumstanțele în care s-a realizat și a fost dat împăratului pe patul de moarte, de episcopul orașu-

lui, care îi era rudă și care era și capul arienilor. Lovitura cea mai puternică dată tradiției milenare vine chiar din partea *Liber Pontificalis*⁷, care arată ca episcopul Silvestru a murit pe 31 decembrie 335, în timp ce împăratul Constantin a murit doi ani mai târziu, pe 22 mai 337. Era imposibil ca acest papă, deja mort, să îl boteze pe Constantin.

Botezul și mai ales „convertirea” împăratului Constantin au rămas până în epoca noastră un subiect de frământare și discuție. Marilena Amerise spune că botezul arian al lui Constantin era o moștenire dificil de gestionat, așa că a fost povestită și interpretată conform exigențelor idealistice și propagandistice ale diferitelor epoci⁸. Burchardt afirmă ca ambiția și dorința de putere ale împăratului erau atât de mari că nu putem vorbi nici de creștinism, nici de păgânism, era pur și simplu nereligios⁹. Dacă adăugăm faptele sale necreștine, uciderea soțiilor și a nepoților, idolatria și spiritul lipsit de stăpânire, avem un tablou complet. În ciuda acestui fapt, biserica creștină din Răsărit nu s-a sfiit să îl facă sfânt. Biserica din Apus a mers chiar mai departe și l-a folosit pe împărat la întărirea scaunului papal, după cum vom vedea în continuare. Din nefericire, această poveste s-a transformat într-o rușinoasă pată pe obrazul creștinătății.

C. „DONAȚIA LUI CONSTANTIN”

Botezul lui Constantin a pregătit condițiile unuia dintre cele mai celebre falsuri ale istoriei: *Donatio Constantini*. Supranumită și *Constitutum*, apare pentru prima dată în formă completă pe la jumătatea secolului al IX-lea. Nu se cunoaște exact data și locul unde a fost scrisă. Unii istorici cred că ar fi fost întocmită în timpul lui papa Gregorio II, înainte de ascensiunea la tron a lui Liutprando (712). Potrivit lor, acest document ar fi stat la baza celebrei *Donații din Sutri*, prin care regele donează teritoriul papalității. Alți istorici

TRADIȚII
ȘI ADEVĂR
BENONE
LUPU

BOTEZUL ȘI MAI ALES
„CONVERTIREA” ÎMPĂ-
RATULUI CONSTANTIN
AU RĂMAS PÂNĂ ÎN
EPOCA NOASTRĂ UN
SUBIECT DE FRĂMÂN-
TARE ȘI DISCUȚIE.

cred că a fost făcută mai târziu tocmai ca să păstreze favorurile făcute de împăratul Liutprando, dar s-au falsificat actele pentru a da autoritate milenară bisericii. Niccolò Cusano dă o dată aproximativă: „Pe vremea lui Ștefan II (752 – 757)... Probabil a fost scrisă la Roma pentru a susține pretențiile teritoriale ale Vaticanului față de greci și longobarzi... A fost scrisă în așa fel încât să susțină și alte eventuale anexări teritoriale ale Vaticanului. În acest sens a fost folosită cu insistență pentru toată perioada Evului Mediu, în lupta dintre papi și puterile seculare...”¹⁰

Iată conținutul Donației:

În 313, un preot numit Silvestru a fost consacrat episcop al Romei. Împăratul Constantin a pornit o aprigă și crâncenă persecuție împotriva creștinilor. Chiar și papa a fugit într-o peșteră din muntele Soratto. Pe când era ascuns, a aflat că împăratul a fost lovit de Dumnezeu cu lepră. Doctorii de la curte nu puteau să-l vindece și nimic și nimeni nu-i putea alina suferința. Împăratul a chemat pe cei mai vestiți vrăjitori și ghicitori în stele – *pontifices Capitolii*, iar aceștia l-au sfătuit să se scalde într-o cadă plină cu sânge de copii nou-născuți. Constantin a refuzat să facă lucrul acesta¹¹ și, drept recompensă, i-a apărut în vis Petru și Pavel, care i-au spus să meargă la Silvestru. Împăratul a crezut că este un doctor și a trimis după el. Silvestru a acceptat să meargă la împărat. După o scurtă penitență, împăratul a fost botezat în palatul Lateran. Imediat după botez, rănilile au dispărut. Împăratul a fost atât de fericit, încât a oprit persecuția, iar creștinismul a devenit religie oficială.

Nu mult după aceea, împăratul Constantin a primit la Bitinia o scrisoare de la soția sa, Elena, în care îi cerea să treacă la iudaism, „adevărată și unica religie”. Împăratul i-a convocat pe papă și pe rabin ca aceștia să-i demonstreze care este credința adevărată. După ce au discutat fără să ajungă la nicio concluzie, au decis să apeleze la „judecata lui Dumnezeu”. Împăratul a poruncit să fie adus un taur; rabinul s-a apropiat primul de taur și a rostit la ureche un verset din Tora. Imediat, taurul a căzut mort la pământ. Apoi a fost rândul lui Silvestru. El s-a apropiat de urechea taurului și a pronunțat numele lui Hristos. Taurul s-a ridicat imediat și a luat-o la fugă. Dezamăgit și confuz, împăratul a decis să părăsească Roma și să se mute în Orient, unde a întemeiat orașul Constantinopol. Înainte de a pleca, el a dat jurisdicția civilă a Occidentului în mâna papei Silvestru și a recunoscut supremația episcopului din Roma față de Patriarhatul din Alexandria, Antiohia, Ierusalim și Constantinopol. Papa a primit chiar și titlul de *Basileus* – „cel care purta manta roșie, sceptrul și calul” – adică avea puterea regală. Clerul era egal cu Senatul și avea dreptul să poarte haine albe. Împăratul a dus personal actul de donație și l-a pus pe mormântul Sf. Petru.¹²

Papa Ștefan II (752–757), amenințat de longobarzi, de frică să nu ajungă un simplu episcop, iar bogățiile sale și ale bisericii să cadă în mâinile străinilor, s-a aliat cu Pepin cel Scurt, cu care avea deja o amiciție mai veche. Ca să-și asigure poziția, s-a prezentat cu documentul la curtea regelui franc, cerând ajutor să pună stăpânire pe teritoriile care „îi aparțineau” și să apere *Sancta Dei ecclesiae republicae Romanorum*¹³, în pericol de-a fi invadată de longobarzi.

Întâlnirea a avut loc la Quierzy: „Scena a fost dramatică. Ștefan II s-a plecat în genunchi înaintea lui Pepin și, cu lacrimi în ochi, i-a cerut „să apere cauza lui Petru și a Republicii Romane”. După spusele cronicarului Moissac, papa a venit îmbrăcat în sac, cu capul acoperit de cenușă și s-a aruncat la picioarele lui Pepin, spunând că nu se ridică până când împăratul nu restituie posesiile romane”¹⁴.

Întâlnirea a avut efectul dorit și s-a încheiat cu așa-numitul pact *Promissio Carisiaca*¹⁵, cunoscut și ca *Donația Carisiaca*, sau *Donația lui Pepin*. A fost un act semnat în anul 754, prin care Pepin promitea să dea direct apostolului Petru și, prin Petru, urmașilor lui¹⁶, o serie de teritorii între Roma și Ravena. Promitea și protecția francă împotriva oricui ar fi atentat la Scaunul papal.

Prezența longobarzilor a făcut ca Pepin să nu poată ajunge la Roma și să-și realizeze donația. Aceasta a fost făcută de către fiul sau, Carol cel Mare, care după ce a stabilit acordul cu longobarzii a reconfirmat donația. Biograful papei Adrian (772–795) notează teritoriile care urmau să fie date Diocezei din Roma, arătând că, în baza acordului dintre Ștefan II și Pepin cel Scurt, acestea erau *Patrimonium Sancti Petri*¹⁷. Donația a fost sigilată pe 6 aprilie 774, la mormântul lui Petru. După citirea actului, împăratul a pus deasupra mormântului cheile Romei (*claves portarum civitatum*), arătând că din acel moment teritoriile aparțineau Scaunului Sf. Petru¹⁸.

La numai trei sute de ani, în 1075, papa Grigore al VII-lea emite edictul *Dictatus Papae*¹⁹, prin care afirmă că drepturile și prerogativele papalității sunt deasupra oricărei puteri temporale. Totul avea la bază autoritatea imperială a lui Constantin și celebra sa Donație. De-a lungul secolelor, cine îndrăznea să pună sub semnul îndoielii „Donația lui Constantin” era considerat eretic și era trimis fără milă la rug.

Dante, în *Divina comedie*, spune: „O, Constantine, de cât rău ai fost în stare, nu convertirea ta, ci zestrea ce-a luat-o de la tine primul papă.”²⁰ Împăratul Otone III, în celebra diplomă „Aurea Roma”, scrisă în ianuarie 1001, după ce vorbește despre Roma, „capitala lumii și mama bisericilor” – *Romam caput mundi profitemur, Romanam Ecclesiam matrem omnium ecclesiarum essa testamur*), denunță fără jenă, ambiția de putere a papilor, spunând că „Donația lui Constantin” este un fals făcut de Curie²¹.

Falsul a fost făcut public în 1433 de cardinalul și filosoful german Niccolò Cusano.²² Șapte ani mai târziu, Lorenzo Valla (1440) întărește cele spuse de filosoful german. Actul de donație a dus

la creșterea puterii și îmbogățirea bisericii pe baza unor mijloace infame. Astăzi, nimeni nu mai crede povestea lui Silvestru și toți istoricii și teologii confirmă falsitatea ei. Până și în manualele de școală pentru clasele medii se dezvăluie acest lucru. ■

Dr. Benone Corneliu Lupu este pastor în Italia.

¹ *Silvester, natione Romanus, ex patre Rufino, sedit ann. XXIII m. X d. XI. Fuit autem temporibus Constantini et Volusiani... Hic exilio fuit in monte Soracten et postmodum rediens cum gloria baptizavit Constantinum Augustum, quem curavit Dominus a lepra, cuius persecutionem primo fugiens exilio fuisse cognoscitu. Liber Pontificalis I, Silvester, p. 170, în Louis Duchesne, *Liber Pontificalis I*, cit., pp. CXXXVII-CXL; și în Giovanni Diacono, *Vite dei vescovo di Napoli*, în L. A. Muratori, *Rerum Italicarum Scriptores I 2*, Milano 1724, p. 293.*

² H. Delehaye, *Commentarius perpetuus in Martyrologium Hieronymianum* ad rec. H. Quentin, în *Acta SS. Novembris*, II, pars posterior, Bruxelles 1931, pp. 16-7; H. Quentin, *Les Martyrologues historiques du Moyen-âge*, Parigi 1908, pp. 56, 451, 469, 471, 626; H. Delehaye et socii, *Martyrologium Romanum ad formam editionis typicae, scholiis historicis instructum, in Propylaeum ad Acta SS. Decembris*, Bruxelles 1940, p. 610; BHL II, pp. 1119-20, nn. 7725-43.

³ *Liber Pontificalis*, Ediție critică de Louis Duchesne, Paris, 1886.

⁴ „Pe Constantin, prin victoria crucii, Silvestru l-a botezat pentru gloria crucii” – traducere.

⁵ Marilena Amerise, *Il battesimo di Costantino il Grande, Storia di una scomoda eredita*, Ed. Franz Steiner Verlag, 1995, p. 8.

⁶ Declarația aparține lui Ieronim, *Chron.*, a. 337, în Marilena Amerise, *Il battesimo di Costantino il Grande, Storia di una scomoda eredita*, Ed. Franz Steiner Verlag, 1995, pp. 39, 47. Diverse studii confirmă botezul arian al lui Constantin. De exemplu: în *Real-Encyclopädie*, de Pauly-Wissowa, se spune că „Constantin a murit în ultima zi de Paște, după ce a primit botezul de la episcopul Eusebiu din Nicomedia”, citând drept sursă pe Eusebiu,

Vita Costantini IV, 61-64, R.E. IV, 1, Stuttgart, 1900, col. 1023; Aceeași afirmație și în Hertlings, în *Enciclopedia Cattolica*, Città del Vaticano, 1950, tom. IV, p. 718; Palanques în *Dictionnaire d'Histoire et de Géographie ecclésiastiques*, Paris 1956, tom XIII, p. 606; Hall, în *Theologische Realenzyklopädie*, Berlin/New York 1990, XIX, pp. 489-500, vezi și E.Y. Yarnold, *The Baptism of Constantine*, în *Studia Patristica*, 26 (1993), pp. 95-101; Oxford Dictionary of Byzantium, Oxford 1991, tom I, p. 499.

⁷ *Liber Pontificalis*, Ediție critică de Louis Duchesne, Paris, 1886.

⁸ Marilena Amerise, *Il battesimo di Costantino il Grande, Storia di una scomoda eredita*, Ed. Franz Steiner Verlag, 1995, p. 9.

⁹ Burchardt, 1957, 363, în Marilena Amerise, *Il battesimo di Costantino il Grande, Storia di una scomoda eredita*, Ed. Franz Steiner Verlag, 1995, p. 14.

¹⁰ K. Bihlmeyer – H. Tuechle, *Storia della Chiesa*, o. c., II, 58-59. L. Valla, *De falso credita et mentita Constantini donatione declamatio*, 1440; ed. Schwahn, 1928.

¹¹ *Pro salute innocentium mori quam per interitum eorum vitam recuperare crudelem.*

¹² A. Gaudenzi, *Il Costituto di Costantino*, în „Bollettino dell'Istituto Storico Italiano” 39 (1919), pp. 87-112, e da R. Cessi, *Il Costituto di Costantino*, în „Atti del R. Istituto Veneto di Scienze, Lettere ed Arti”, 68 (1928-29 II), pp. 972-1007; *Il Costituto di Costantino, fonti ed età di composizione*, în „Annali della R. Università di Trieste”, I (1929); *Le couronnement imperial de l'an 800 et la Donatio Constantini*, în „Bulletin de Littérature Ecclésiastique” 1958, pp. 193-211. Fliche e Martin, *Storia della Chiesa*, Torino 1948, vol. VI, pp. 374-378. *Il Costituto di Costantino*, în „Rivista Storica Italiana”, 48 (1931), pp. 155-176; G.P. Kirsch, *La Donatio di Costantino*, în „La Scuola Cattolica” 1913, II, pp. 198-213. H. Ullmann, *The Growth of Papal Government in the Middle Age*, London 1955, pp. 74-78.

¹³ Girolamo Arnaldi, *Le origini dello Stato della Chiesa*, Torino 1987, p. 126.

¹⁴ F. Marcora, *Storia dei Papi*, vol. I, Milano s.d., p. 39. L. Duchesne, *I primi tempi dello Stato Pontificio*, tradusă de Salvatorelli, Torino 1947; L. Pareti, *Storia di Roma*, vol. VI, Torino, UTET, 1962.

¹⁵ A. Cortonesi, *Il Medioevo: profilo di un millennio*, Roma 2008, pp. 70-73.

¹⁶ Girolamo Arnaldi, *Le origini dello Stato della Chiesa*, Torino, UTET Libreria, 1987, pp. 119-120.

¹⁷ *Ibidem*, p. 120.

¹⁸ *Ibidem*, p. 139.

¹⁹ *Dictatus Papae*: „1. Biserica Romană a fost întemeiată de Hristos; 2. Numai pontiful roman are dreptul să fie numit episcop universal; 3. Doar el poate să demită pe episcopi; 4. În Concilii conduce doar delegatul său și poate pronunța sentințe împotriva oricui; 5. Doar papa poate demite pe cei absenți; 6. Nu este permis să existe raporturi cu cei excomunicați, nici măcar să locuiască în casa lor; 7. Numai papa poate emite noi legi, stabilire diocese, abatii etc.; 8. Doar papa poate folosi semne imperiale; 9. Papa este unicul căruia principii trebuie să îi sărute picioarele; 10. Doar numele său trebuie pronunțat în toate bisericile; 11. Numele său e unic în lume; 12. Doar el poate demite pe împărați; 13. În caz de nevoie, poate transfera episcopi; 14. Poate ordina un responsabil pentru fiecare biserică; 16. Cine este ordinar de el poate sluji și în altă biserică...; 17. Niciun sinod nu poate fi numit general fără ordinul său; 18. Sentința sa nu poate să fie anulată de nimeni, dar el poate anula toate celelalte sentințe; 19. El nu poate fi judecat de nimeni; 20. Nimeni nu poate condamna o decizie a Scaunului pontifical; 21. Cauzele mari ale bisericii trebuie trimise la tribunal; 22. Biserica Romană nu a greșit niciodată și, cum arată Sfintele Scripturi, nu va putea greși; 23. Pontiful roman, dacă e ordinar canonic, devine fără dubii sfânt prin meritele lui Petru, după mărturia lui S. Ennodio, episcop de Pavia, în de acord cu numeroși părinți, după cum se vede din decretul fericitului papă Simah; 24. Cu autorizația lui, supușii săi au dreptul să facă acuzații; 25. El poate demite pe episcopi chiar și fără Conciliu; 26. Cine nu este de acord cu Biserica Romană nu poate fi considerat catolic; 27. Papa poate dezlega pe supuși de jurământul făcut față de suverani.” H.X. Arquilliere, *La signification Théologique du pontificat de Gregoire VII*, în *Revue de l'Université d'Ottawa*, 1950, pp. 140-161; S. Gregoire VII, Paris 1934; C. Marcora, *Storia dei Papi*, vol. II, Milano, 1962, pp. 286-322; P.E. Santangelo, *Gregorio VII e il suo secolo*, Milano, 1945; E.M. Peltz, *Das Originalregister Gregorius VII*, Vienna, 1911, pp. 265-286.

Gregorovius, *La Storia della città di Roma nel Medioevo*, Roma, 1900, vol. I, p. 546, *Storia della Chiesa dalle origini ai nostri giorni*, în XXIV vol. I, vol. VIII, Augustin Fliche, *La riforma gregoriana e la riconquista cristiana (1057-1123)*, pp. 112, 113, S.A.I.E., Torino 1972.

²⁰ *Ahi, Costantin di quanto mal fu matre, non la tua conversion, ma quella dote, che da te prese il primo ricco patre.* Dante Aligheri, *Divina comedia, Inferno*, XIX, vv. 115-116.

²¹ *Storia dei Papi e del papato*, cap. XX pp. 538-539. Omodeo, *Saggi sul Cristianesimo antico*, Edizioni Scientifiche Italiane, Napoli 1958, pp. 469, 470.

²² Declarație prezentată la Conciliul din Basilea, 1433, în *De concordantia catholica*.

PRIMEJDII ȘI PRIMEJDII (I)

DAR CE ÎNȚELEGERE VOM GĂSI NOI, DE CE LIBERTATE NE PUTEM BUCURA CA PĂZITORI AI SABATULUI, DACĂ NE RĂSTIM LA REPREZENTANȚII STATULUI, DACĂ SĂRIM LA CEARTĂ PENTRU MĂSURILE ADMINISTRATIVE CARE SE IAU PENTRU BUNUL MERS AL SOCIETĂȚII, PENTRU SĂNĂTATEA ȘI VIAȚA OAMENILOR?

Anul 2020 s-a consumat în întregime, a trecut. Un an dificil, problematic. Un an care a zguduit lumea din temelii. Un an în care Satana a arătat ce e în stare să facă, a arătat cum poate chinui lumea și cum o poate învrăjbi. A arătat cum poate îngreuna lucrarea lui Dumnezeu și cum poate contribui la cernerea bisericii.

Anul acesta a fost cel mai teribil dintre toți cei 82 de ani ai vieții mele, cu o corectură: minus anii celui de-al Doilea Război Mondial, pe care i-am trăit în întregime. Și de ce a fost cel mai teribil? Pentru că rasa umană a fost bântuită, continuă să fie și va mai fi, de doi viruși: virusul COVID-19 și virusul SAVID X.

Pe primul îl cunoașteți, nu trebuie să-l explic eu, mai ales că nu sunt specialist. Dar ce este virusul al doilea, pe care l-am numit SAVID X? Mai întâi vă explic de ce l-am numit așa: primele două litere vin de la numele Satana, deci virusul pe care numai el îl putea lansa într-o măsură atât de ucigătoare. Sigur că amândoi pornesc de la el, dar cu al doilea a făcut și face mult mai mult rău. L-a inventat cândva, în cer, înainte de a apărea planeta Pământ și înainte de crearea neamului omenesc. Înainte de a fi aruncat aici și înainte de a-i infecta pe pământeni cu același virus.

Virusul SAVID X a împărțit lumea și biserica în realiști și conspiraționiști, în disciplinați și nedisciplinați, în ascultători și neascultători, în prudenți și imprudenți, în cinstiți și mincinoși sau colportori de minciuni, în raționali și iraționali, în vigilenți și creduli, în înțelegători și rebeli. Adică este virusul vrajbei semănat de Diavol în lume și în biserică, așa cum nu am văzut niciodată până acum.

Voi scoate acum în evidență perechile: ascultători/neascultători, înțelegători/rebeli. Despre autoritățile civile, apostolul Pavel a scris că „au fost rânduite de Dumnezeu” (Romani 13:1). Da, rânduite de Dumnezeu. Oricât ar fi de necredincioși, uneori perfizi, unii dintre cei care reprezintă aceste autorități, totuși, ca rânduieli în sine, autoritățile au fost rânduite de Dumnezeu. Pentru că fără ele este haos, anarhie, dezastru social. Cineva trebuie să-i țină pe cei răi în frâu și de aceea există aceste autorități. Cu limitele lor, așa cum a fost întotdeauna sub soare.

Eu nu fac niciodată politică și nu voi face acum. Dar trebuie să trag un semnal de alarmă: nu ne stă bine nouă, copii ai lui Dumnezeu, moștenitori (cel puțin așa sperăm) ai Împărăției Sale, să tulburăm societatea. Nu ne stă bine să ne numărăm printre recalcitranti, printre răzvrățiți, printre răsculători. Printre cei care, când autoritatea zice „da”, ei zic „nu”, și invers, printre negativiștii societății.

Eu cred că adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie cei mai disciplinați cetățeni, respectând toate legile și regulile de bună conviețuire cetățenească. Și să fim „supuși nu numai de frica pedepsei (și aceasta are un rol!), ci și din îndemnul cugetului” (versetul 5). Conjuncția „și” arată că apostolul acceptă amândouă motivele: „frica pedepsei”, „îndemnul cugetului”.

De trei ori zice el că autoritatea civilă face, dintr-un anumit punct de vedere, în anumite limite, lucrarea lui Dumnezeu:

- „El este slujitorul lui Dumnezeu, pentru binele tău” (versetul 4).

- „El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să-l pedepsească pe cel ce face rău” (tot versetul 4).

- „Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta” (versetul 6). Recomand să se citească bine, cu multă atenție, primele 7 versete din Romani 13.

Noi și așa suntem priviți cu suspiciune de concetățeni și, uneori, chiar de autorități, pentru specificul nostru, respectarea Sabatului zilei a șaptea. Credincioșia aceasta ne poate pune în conflict cu multe foruri: la locurile de muncă, în școli, în multe alte împrejurări. Aici antagonismul este inevitabil. Dar ce înțelegere vom găsi noi, de ce libertate ne putem bucura ca păzitori ai Sabatului, dacă ne răstим la reprezentanții statului, dacă sărim la ceartă pentru măsurile administrative care se iau pentru bunul mers al societății, pentru sănătatea și viața oamenilor, măsuri care nu au nicio legătură cu respectarea Sabatului?

Organele sanitare/medicale sunt confruntate cu pericole, cu crize ca aceasta din anul 2020. De ce să fim noi printre nesupuși, printre obraznici, printre răsculători, printre împotriviți, printre

rebeli? Așa ne învață Evanghelia? Așa vom crea mai bine condiții pentru ca biserica noastră să fie lăsată să funcționeze în toată libertatea sau ne tăiem creanga de sub picioare?

Cei care dau pe față atitudini rebele și se implică în agitații de felul acesta nu au ce căuta în biserica Domnului nostru Isus Hristos și fiți siguri că nu vor avea acces nici în Împărăția lui Dumnezeu. Marele rebel și co-rebelii lui au fost zvârliți afară din cer. Cineva zicea pe drept cuvânt că Dumnezeu trebuie să fie foarte atent pe cine ia acolo, pentru că s-a mai întâmplat o răzvrătire. Și îngerii (formând cele două treimi, care au rămas de partea lui Dumnezeu) sunt foarte interesați să rămână afară din cer rebelii. De ce ne-am număra printre aceștia?

Eu rareori fac uz de literatura beletristică, dar acum citez o strofă din poezia „Viața la țară”, de George Topârceanu: „Când se ia câte-o măsură, / lumea-njură / pe agentul sanitar / și-l întreabă fără noimă: / – Ce-ai cu noi, mă? / Pentru ce să dăm cu var?”

Întrebări fără noimă, mereu împotriva, din partea unor persoane mereu puse pe harță. Așa se comportă ucenicii adevărați ai Domnului nostru Isus Hristos? Iar după asemenea ciocniri îi mai putem invita la studii biblice pe cei atacați, le mai putem vorbi despre întreita solie îngerească? Nu simțiți că în toate aceste răzvrătiri e amestecat „domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2)?

Să fie clar: când ni se cere să călcăm Legea lui Dumnezeu, vom spune foarte politicoasă (fără să țipăm, fără să jignim) că nu putem face așa ceva, ci vom da ascultare conștiinței noastre, care e condusă după Sfintele Scripturi. Dar dacă ni se cere orice altceva, de ce nu am fi noi printre primii colaboratori? De ce, dragi frați, surori, prieteni și necunoscuți? De ce?

Apostolul Pavel a scris prin inspirație către Tit: „Adu-le aminte să fie supuși stăpânirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii” (Tit 3:1,2).

Suntem așa? Facem așa? Îngerii cerului veghează asupra noastră. Să nu-i dezamăgim! Niciodată!

Se aduc argumente feroce, care se pretind pioase, spirituale, biblice, de tipul: „Unde ne este credința?” „De ce să fim fricoși? Fricoșii nu vor intra în cer (există text!)” Și se citează făgăduințe: Psalmii 91:1-16; Isaia 43:2; Psalmii 34:7. Ce mai poți să zici?!

Sau se susține cu tărie: „Dumnezeu ne apără! Dumnezeu ne vindecă! Nu ne dăm pe mâna medicilor! Cine știe ce vor să ne facă?” „Totul e politică, se urmărește reducerea numărului de locuitori, reducerea omenirii la jumătate!” Ceea ce ar fi: în loc de 8 miliarde – 4 miliarde, dar triați cum? Nu șterse de pe fața pământului unele continente sau țări, ci tăiat în carne vie prin mijlocul națiunilor, localităților și familiilor! Care scapă scapă!

Mă voi referi la „raționamentul” șubred, ridicol și periculos al argumentelor pioase. Că nu avem credință! E adevărat, nu avem credința aceea lipsită de fapte, credința încumetare, credința nebunie, credința demonilor, pentru că și ei cred și se înfioară (vezi Iacov 2:17-24, mai ales versetul 19).

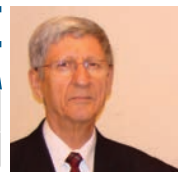
Și „argumentul” fricii. Ce nemîn-toșenie! E așa cum îi speriem noi uneori pe copii ca să facă ce le spunem: „Ți-e frică!” „Nu, nu mi-e frică!”, și ascultă în mod naiv, ca să-și dovedească vitejia.

Dar se uită sau se trece cu vederea faptul că mulți care au mers sau au fost duși la intubare sau chiar la cimitir au fost „curajoși”. Extrem de „curajoși”. Au înfruntat pericolul cu bărbăție și bărbăția lor s-a încheiat odată cu ei. Nu știu cum se transferă termenul „bărbăție” la celălalt gen, dar înseamnă temeritate. Aceștia nu se mărginesc să fie ei „curajoși”, ci vor să ne forțeze pe toți să fim așa. Nu uitați că printre cei care se înecă sunt mai mulți înotători, unii chiar foarte buni. Nu ajunge arta ca să trăiești, trebuie și bun-simț, și precauție.

Când Dumnezeu a zis „vei muri negreșit”, șarpele a zis „hotărât că nu veți muri” (Geneza 2:16,17 și 3:4)! Avertisment iubitor și asigurare criminală. Și de fiecare dată cu adverb de întărire: „negreșit”, „hotărât”. Diavolul rostește și acum asigurări de tipul „pace și liniște” (1 Tesaloniceni 5:3): „Nu respectați nicio regulă, nu țineți cont de niciun avertisment! De nimic! Fiți curajoși, aveți credință: nu veți muri!” Și mulți îl cred și propagă soliile vrăjmașului.

Iubiți cititori, eu vă spun adevărul: deși nu știu ce va aduce viitorul, prefer să fiu lipsit de o astfel de credință, să fiu printre fricoșii care rămân în viață, decât printre curajoșii care termină în chinuri! Oricum așa fi caracterizat. Oricum. ■

**ATITUDINE
CORECTĂ
ȘTEFAN
RADU**

**NU UITAȚI CĂ,
PRINTRE CEI CARE
SE ÎNEACĂ, SUNT MAI
MULȚI ÎNOTĂTORI, UNII
CHIAR FOARTE BUNI.
NU AJUNGE ARTA
CA SĂ TRĂIEȘTI.**

Ștefan Radu, pastor, doctor în teologie

PERICOLUL REDUCȚIONISMULUI, SIMPLIFICAREA EXAGERATĂ ÎN PREZENTAREA ADEVĂRULUI BIBLIC

**BIBLIA ESTE UN
INSTRUMENT
MODELATOR
PERFECT, A CĂRUI
UTILIZARE CERE
UN MAESTRU
PERFECT.**

Prin reducționism înțelegem: „Modalitatea de explicare sau interpretare a unor fenomene, structuri sau valori complexe ale realității sau ale cunoașterii, prin reducerea lor la concepte, structuri, legi sau configurații mai simple” (DEX), ceea ce este util și benefic. Dar același DEX explică faptul că reducționism înseamnă și „simplificare exagerată”, ceea ce este păgubos.

Biblia, ca întreg, este o revelație complexă și completă, menită să transmită cunoștințele necesare pentru ca omul să primească toată informația necesară obținerii vieții veșnice, dar în același timp este un instrument educativ, formativ unic al omului, datorită Legii morale și principiilor morale expuse direct sau trecute prin experiența

umană. Apostolul Pavel prezintă magistral acest rol al Sfințelor Scripturi: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17).

Desigur, nu prin sine îndeplinește Biblia aceste obiective benefice. Ea trebuie privită ca un instrument modelator perfect, a cărui utilizare benefică cere un Maestru perfect. O vioară Stradivarius nu va impresiona pe nimeni atunci când va cânta cu ea un diletant. În schimb, când este în mâna unui violonist de marcă, abia atunci își prezintă calitățile inegalabile. Pentru a o asculta

„TOATĂ SCRIPTURA ESTE INSUFLATĂ DE DUMNEZEU ȘI
DE FOLOS CA SĂ ÎNVEȚE, SĂ MUSTRE, SĂ ÎNDREPTE,
SĂ DEA ÎNȚELEPCIUNE ÎN NEPRIHĂNIRE, PENTRU
CA OMUL LUI DUMNEZEU SĂ FIE DESĂVÂRȘIT ȘI CU
TOTUL DESTOINIC PENTRU ORICE LUCRARE BUNĂ.”
(2 TIMOTEI 3:16,17)

se umplu săli de concerte până la refuz, se umplu stadioane cu un număr impresionant de ascultători, ale căror aplauze furtunoase dau glas emoțiilor și aprecierii unanime trezite de sunetele ei. Dar de fapt cine sau ce este aplaudat? Vioara, artistul sau compozitorul? Sunetele aparțin exclusiv viorii. Dar cel care a determinat vioara să cânte este artistul. Însă și artistul a redat exact notele și toate indicațiile cerute de partitura compozitorului. Observăm că reușita se datorează unui șir de „subordonări” absolute.

Vioara se supune în totul artistului, iar violonistul respectă în totul cerințele partiturii. Dar chiar și compozitorul trebuie să se subordoneze legilor prestabilite ale compoziției (legile armoniei etc.), legilor muzicii. Observăm că, în final, ajungem tot la Dumnezeu, creatorul muzicii, creatorul omului compozitor, creatorul omului inventator de instrumente, creatorul instrumentistului și, în final, al omului-receptor. Dar, din păcate, de multe ori mulțumirile nu ajung până la El, ci se opresc la nivelurile inferioare.

Îmi amintesc de un caz ilustrativ. Un prieten proiectant lucra în cadrul Biroului de proiectare de la Porțile de Fier. Era în anii comunismului. Calitățile sale profesionale îl făceau să fie indispensabil și să i se „tolereze” faptul că nu lucra sâmbăta din motive de convingeri religioase. Desigur, recupera orele respective în celelalte zile ale săptămânii. Era adventist. Biroului de proiectări i s-a cerut o lucrare foarte dificilă și urgentă: proiectarea cofrajului necesar pentru tunelurile apei prin peretele de beton al barajului spre turbine. S-au dat două repere principale: la intrare un dreptunghi de 14 m/9 m, iar la turbine, un cerc cu diametrul de 9 m. S-au mai dat și câteva repere intermediare. Eroarea permisă la betonul turnat era de câțiva milimetri, deoarece crearea unor cavități ar fi creat turbioane de apă care, la acea presiune enormă a apei, ar fi acționat ca niște sfredele asupra peretelui de beton și l-ar fi măcinat. Șeful de birou a dat toată lucrarea prietenului adventist, lucrarea fiind atât de importantă și de urgentă și fiind urmărită direct nu numai de ministerul de resort, ci chiar și de către președintele de atunci al țării, Nicolae Ceaușescu. Fără să mai intru în detalii mă voi referi doar la final: lucrarea a reușit în mod exemplar, fiind unanim apreciată chiar și de specialiștii ruși care colaborau la construirea hidrocentralei. S-au dat premii începând cu persoanele din minister, șefului de șantier, șefului biroului de proiectări. Doar fratele nostru nu a primit nicio recompensă. Am fost prezent când șeful său i-a spus următoarele cuvinte:

„Doar ți-am dat două săptămâni pentru a realiza această lucrare!” Aceasta a fost tot. Dar prietenul meu mi-a spus: „Nu știi cât timp m-am rugat lui Dumnezeu în spatele șevaletului”, și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru această reușită.

Să revenim la obiectivul principal al prezentului articol: pericolul reducăționismului. Am citit cărți, am ascultat predici și conferințe biblice și am descoperit că, în decursul argumentărilor, care se străduiau să fie corecte din punct de vedere biblic, se străduiau să fie logice în construirea argumentării, poți cădea în capcana reducăționismului, a simplificării excesive: reducând toată învățătura Bibliei la câteva concepte.

De exemplu, renumitul apologet american Ravi Zacharias, față de care am o deosebită apreciere, a spus într-una din conferințele sale: „Cele 613 legi ale Vechiului Testament au fost reduse de profetul Mica la trei concepte, pentru ca apoi Domnul Isus să le reducă la cele două porunci mari: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău... și a doua: să iubești pe aproapele tău.”

Un alt vorbitor susținea că problema esențială a vieții de credință constă în renunțarea la sine și minimaliza în mod direct importanța doctrinei. Alt predicator reducea toate virtuțile lui Dumnezeu doar la bunătate.

Dacă metoda reducăționismului ar fi corectă, atunci reducăționistii ar trebui să ajungă la aceeași concluzie. Dar rezultatele sunt diferite. De ce?

Desigur, rezumatele, simplificările, evidențierea dominantelor, a elementelor esențiale ale Scripturii constituie o modalitate didactică utilă, cu condiția să nu considere restul ca fiind inutil. Este ca și cum am rezuma o compoziție muzicală la tema compoziției. E adevărat că, în general, marile compoziții au la bază o temă alcătuită dintr-un număr mic de sunete, care revine mereu în diferite forme și nuanțe. Dar nu putem spune: dacă cunoști tema, cunoști totul. Sau, mergând mai departe cu reducăționismul aplicat în domeniul muzicii, am putea să rezumăm toate compozițiile muzicale doar la cele 7 note muzicale. Dar a spune apoi că nu este nevoie să cunoști decât cele 7 note muzicale pentru a cunoaște toată muzica este o absurditate. Dar este adevărat că fără a cunoaște cele 7 note muzicale nu poți cunoaște muzică.

Aplicat limbii, același procedeu reducăționist înseamnă a spune că, datorită faptului că dicționarul limbii române este alcătuit din litere, este suficient să cunoști alfabetul format din 31 de li-

**TOT
ADEVĂRUL
EMILIAN
NICULESCU**

**CINEVA SUSȚINEA CĂ
PROBLEMA ESENȚIALĂ
A VIEȚII DE CREDINȚĂ
CONSTĂ ÎN RENUNȚAREA
LA SINE ȘI MINIMALIZA
IMPORTANȚA DOCTRINEI.**

**SIMPLIFICĂRILE
NU SUNT DECÂT
NIȘTE PORȚI
SPRE ARTERELE
PRINCIPALE,
CARE ÎNLESNESC
ÎNȚELEGEREA,
INTRAREA ȘI
ORIENTAREA ÎN
MARELE ȘI MINUNATUL ÎNTREG
AL BIBLIEI (CA ȘI
ÎN CAZUL UNUI
ORAȘ MARE).**

tere și 26 de caractere și, ca atare, nu mai ai nevoie de dicționar.

Un bun prieten, cercetător științific în biologie, mi-a spus că un timp s-a considerat că este suficient să separi vitamina A din morcov pentru a o administra celor care au curențe în această privință. Curând s-a descoperit că de păguboasă și periculoasă este această formă de „reducționism”. Persoanele testate au contractat cancer pentru că lipsea restul din compoziția morcovului.

Este adevărat că întregul disc luminos al soarelui se poate reflecta în mare, sau într-un lac sau chiar și într-un bob de rouă. Dar niciodată bobul de rouă reflectând soarele nu va însemna că soarele de pe cer este de prisos.

Acest reducționism, care este atât de absurd în alte domenii, este promovat în domeniul religios. Câți nu reduc Cuvântul lui Dumnezeu doar la Noul Testament! Alții reduc toate cerințele morale ale lui Dumnezeu doar la cele două porunci, referindu-se la cuvintele Mântuitorului. De aceea, Biblia conține o recomandare, care este în același timp și un principiu al corectitudinii, de la care nu se poate face rabat: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Dar să privim cum sună instrumentul Scripturii de pe buzele Maestrului, ale Celui care este Cuvântul întrupat.

Este adevărat că și Domnul Isus a folosit metoda simplificării, dar fără a minimaliza importanța întregului. El a spus că „în aceste două porunci se

cuprinde totul”. Ele sunt copertile. Dar ce rost au copertile fără să conțină nimic. Sau, dacă ne referim la o altă formă de simplificare a Mântuitorului: Matei 23:23, e adevărat că aici El evidențiază ca fiind cele mai importante: dreptatea, mila și credincioșia. Dar mai apoi a spus: „Pe acestea să le faceți și nici pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.” Isus i-a muștrat pe ucenici cu privire la credința lor – Luca 24:25. Domnul Isus a făcut sublinieri, evidențieri, accentuări, dar întotdeauna respectând întregul.

Aceste evidențieri ale esențialului privesc de fapt întregul dintr-un anumit punct de vedere. De pildă, din punct de vedere al cerințelor morale, învățătura Bibliei poate fi reprezentată prin cele două porunci. Din punct de vedere al educației, putem reduce totul la smerenie și blândețe, condițiile fundamentale pentru ca cineva să se lase învățat. Din punct de vedere al responsabilității majore a omului, totul se reduce la cele trei dominante:

- Față de tine însuși: dreptate
- Față de semenii: milă
- Față de Dumnezeu: credincioșie

Este identic cu ceea ce profetul Mica definea ca fiind binele:

- Tu să faci dreptate (exigența față de propria persoană)
- Să iubești mila (față de semenii)
- Să umbli smerit cu Dumnezeul tău (dinamica vieții de credință).

În privința experimentării îndreptării prin credință, renunțarea la sine, moartea eului, este de o importanță capitală, dar nu este totul. De aceea revenim la primul verset citat în acest articol, care subliniază importanța întregului: „Toată Scriptura...”

Aceste simplificări nu sunt decât niște porți spre arterele principale, care înlesnesc înțelegerea, intrarea și orientarea în marele și minunatul întreg al Bibliei (ca și în cazul unui oraș mare).

Inspirația atribuie Bibliei însușirea structurilor organice prin faptul că definește Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind „viu și lucrător” (Evrei 4:12), iar diaconul Ștefan vorbește în aceiași termeni despre Moise: „A primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă” (Faptele 7:38). În structurile vii, fiecare componentă își are rolul său, importanța sa, tot așa este și cu Biblia. Acest tot unitar al complexității Cuvântului lui Dumnezeu, Domnul Isus îl redă astfel: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

REGIM DE SUPRAVIEȚUIRE COVID-19, VERSIUNEA 7.4 (III)

Cazul suspect redefinit

Actualizarea din 10 august, conform definiției ECDC, adaptată de către CNSBT (Centrul Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile), din cadrul INSP din România, consideră **pacient suspect orice persoană cu infecție respiratorie acută (debut brusc cu cel puțin unul din următoarele simptome: tuse, febră, dispnee) sau orice persoană cu pneumonie, bronhopneumonie, +/- pleurezie, sau orice persoană cu infecție respiratorie acută severă (febră sau istoric de febră și tuse, dispnee, și care necesită spitalizare peste noapte.**¹ Până acum se specifica „la care nu se găsește altă etiologie (virală sau bacteriană)”. Recent însă, faptul că a fost găsită o altă etiologie (de ex. virusul gripal A sau B, virusul sincițial respirator, rinovirusul, adenovirusul, sau diferiți microbi capabili să producă pneumonie, adesea după infecții virale) nu mai scutește pacientul de testarea pentru SARS-CoV-2, întrucât la unul din 5 pacienți cu COVID-19 s-a constatat coinfectia și cu alte virusuri respiratorii. Astfel, vechea paradigmă că un bolnav care a fost testat pozitiv pentru alte virusuri nu poate avea și COVID-19 a fost abandonată.²

Contactul direct este definit ca:

- Persoană care locuiește în aceeași gospodărie cu un pacient cu COVID-19;
- Persoană care a avut contact fizic direct cu un caz de COVID-19 (ex. strângere de mână fără igiena ulterioară a mâinilor);
- Persoană care a avut contact direct neprotejat cu secreții infecțioase ale unui caz de COVID-19 (ex. în timpul tusei, atingerea unor batiste cu mâna neprotejată de mănușă);
- Persoană care a avut contact față în față cu un caz de COVID-19 la o distanță mai mică de 2 m și cu o durată de minimum 15 minute;
- Persoană care s-a aflat în aceeași încăpăre (ex. sala de clasă, sală de ședințe, sală de așteptare din spital) cu un caz de COVID-19, timp de

minimum 15 minute și la o distanță mai mică de 2 m;

- Persoană din rândul personalului medico-sanitar sau altă persoană care acordă îngrijire directă unui pacient cu COVID-19 sau o persoană din rândul personalului de laborator care manipulează probe recoltate de la un pacient cu COVID-19, fără portul corect al echipamentului de protecție*;

Legătura epidemiologică ar fi putut avea loc în perioada de 14 zile anterioare datei debutului.”³

Evoluția simptomelor

Simptomele respiratorii și febra pot să apară la 2-14 zile de la momentul contactului cu coronavirusul SARS-CoV-2, cel mai adesea în ziua a patra, a cincea sau a șasea de la contactul infecțios, dar au fost raportate cazuri și după 18, 19, 24 și chiar după 27 de zile.⁴ Dispneea (pe o serie de 105 pacienți din Wuhan) a apărut cam la 5 zile de la debutul celorlalte simptome, dar în alte studii, în ziua a opta.⁵

Pentru a identifica pacienții la care infecția COVID-19 se agravează, se folosesc diverse scoruri care sunt mai fiabile decât judecata clinică supusă subiectivismului individual al medicului. Se utilizează, ca exemple, scorul MEWS (Modified Early Warning Score for clinical deterioration, sau scor modificat de avertizare timpurie a degradării evoluției clinice) bazat pe tensiunea arterială sistolică, frecvența cardiacă, frecvența respirațiilor, temperatura corporală și câțiva parametri psihici ca vigilența, reacția la voce și durere și statusul de confirmat pozitiv, suspect, improbabil sau confirmat negativ.⁶ Datele se introduc într-o aplicație sau un site special, fiecare

* Personalul medical care a purtat echipamentul de protecție corespunzător tipului de îngrijire acordată nu este considerat contact direct.

**LIMBAJUL
SIMPTOMELOR
CONSTANTIN
DINU**

**VECHEA PARADIGMĂ
CĂ UN BOLNAV CARE A
FOST TESTAT POZITIV
PENTRU ALTE VIRUSURI
NU POATE AVEA
ȘI COVID-19 A FOST
ABANDONATĂ.**

parametru având un punctaj și, în final, punctele se adună oferind un procent de probabilitate a necesității internării la reanimare sau de deces. Fiecare instituție poate modifica acest scor conform experienței. Alte scoruri sunt NEWS-2 (National Early Warning Score) în Regatul Unit (în care se ia în calcul și necesitatea oxigenului pe mască)⁷, iar după internarea la reanimare se folosesc, printre altele, scorul de evaluare a insuficienței secvențiale de organ – SOFA (Sequential Organ Failure Score), sau de predicție a mortalității – APACHE II (Acute Physiology and Chronic Health Evaluation).⁸

Timpu de vindecare este de două săptămâni pentru cazurile ușoare și 3-6 săptămâni pentru formele severe, conform OMS.⁹

Infecțiozitatea durează cam 7 zile de la apariția simptomelor, dar în formele mai severe, infecțiozitatea poate fi de durată mai lungă (totul depinde și de reacția imună a fiecărui pacient). Și persoanele asimptomatice pot transmite virusul. Infecțiozitatea, de regulă, dispare după 72 de ore de la vindecarea simptomelor.¹⁰

TESTELE DE LABORATOR

Pe primul loc sunt testele care pot preciza agentul etiologic: SARS-CoV-2 sau alte virusuri sau bacterii care pot da pneumonie. S-au descris chiar și coinfecții de SARS-Cov-2 și alte virusuri respiratorii, inclusiv virusul gripal, sau *Mycoplasma pneumoniae*.

1. Identificarea rapidă a virusului SARS-CoV-2 în secrețiile tractului respirator superior. Pe 27 martie 2020, Administrația Alimentelor și Medicamentelor (FDA) din SUA a aprobat, prin procedură de urgență, testul ID NOW COVID-19, cel mai rapid test care poate fi realizat lângă locul de testare a pacientului (*point-of-care testing*) din exudatul nazo-faringian al pacientului.¹¹ Acest test conduce la un rezultat pozitiv în 5 minute, iar dacă proba este negativă, rezultatul se apreciază după 13 minute. Acest test diagnostic este de tip PCR.¹² Sensibilitatea testului este de 32%. Întrucât sensibilitatea reprezintă adevărații pozitivi, 68% din testări sunt fals negative.

2. Testul standard de identificare a prezenței virusului SARS-CoV-2 este testul revers-transcriptaza PCR în timp real (Real-time RT-PCR, unde PCR înseamnă *polymerase chain reaction*). El se mai numește și „testul molecular” și se face din probele prelevate din tractul respirator superior – secrețiile nazo-faringiene sau inferior – lavaj bronho-alveolar și spută (dacă tusea este cu expectorație), dar și din ser sau plasmă.¹³ Examenul aspiratului endotraheal sau al lavajului bronșic se face doar în momentul intubării (cazuri severe).¹⁴ Testul se folosește pentru cazurile suspecte și presupune amplificarea acizilor nucleici (virusul este un ARN) pentru o depistare mai sigură.

O mențiune trebuie făcută: dacă există simptome care pot fi atribuite infecției COVID-19, iar testul RT-PCR iese negativ, rezultatul testului se interpretează în contextul epidemiologic general și cel clinic individual. Aceasta înseamnă că vom socoti pacientul cel puțin suspect, dacă nu chiar infectat, știind că sensibilitatea testului poate ajunge până la 70%, deci pot exista 30%

rezultate fals negative.¹⁵ Aceste rezultate fals negative pot fi explicate fie prin faptul că există erori de prelevare (dacă tamponul nu a fost introdus suficient de adânc în cavitatea nazală, dacă nu au fost făcute mai multe rotații complete ale tamponului, sau dacă pacientul, simțind un disconfort prea mare, s-a ferit și manevra a fost întreruptă) sau sunt inerente tehnicilor de laborator utilizate. Fiecare metodă de investigare are o anumită sensibilitate și specificitate.

Sensibilitatea (valoarea de predicție pozitivă) indică adevărații pozitivi (din 100 de bolnavi, testul poate ieși pozitiv doar la 70% din cei testați, în cazul RT-PCR pentru SARS-CoV-2). Restul până la 100% sunt falșii negativi. Sensibilitatea variază de la 70% până la 98%, dar valorile mai mari sunt specifice pentru condiții de laborator în care se testează mostre preparate de dinainte, în timp ce valorile mai mici sunt cele din condițiile de testare ale unei populații reale, deci în condiții comunitare.

Specificitatea (valoarea de predicție negativă) indică adevărații negativi. Întrucât specificitatea acestui test variază între 95 și 100%, înseamnă că din 100 de persoane care nu au boala, testul poate ieși negativ la 95%, restul până la 100% fiind falșii pozitivi – 5%. Tradus în practică, aceasta înseamnă că, dacă cineva are testul pozitiv, înseamnă (aproape sigur – 95%) că are boala, pentru că doar 5% sunt falși pozitivi. Specificitatea metodei Real-time RT-PCR în Covid-19 este deci foarte bună și, deci, dacă testul iese pozitiv, șansa unui fals pozitiv este foarte mică – 5% după testele cu cele mai mici valori.

Sensibilitatea diferă însă în funcție de specimenul recoltat: 93% din lichidul de lavaj bronho-alveolar, 72% pentru spută, 63% pentru proba din secreția nazală și 32% pentru mostrele din faringe, dar și în funcție de stadiul bolii, gradul de replicare virală sau genele (secvența de ARN) care sunt căutate (combinarea de mai multe gene crește gradul de sensibilitate).

Valoarea sensibilității și specificității din studiile curente este socotită la cea mai mică valoare din review-urile sistematice, respectiv 70% pentru sensibilitate și 95% pentru specificitate, ceea ce înseamnă că se admite un procent de 30 rezultate fals negative și 5% rezultate fals pozitive.¹⁶

Testul se repetă la 1-2 zile dacă iese negativ, preferabil din secreții ale tractului respirator inferior.¹⁷

3. Testele serologice de identificare a anticorpilor virusului SARS-CoV-2 sunt IgM, IgG și IgA.

Anticorpii IgA (test semicantitativ ELISA) apar în sânge la aproximativ 10 zile de la debutul simptomelor și persistă chiar și după 3 săptămâni. Ei sunt produși de tractul respirator (nas, cavitate bucală, faringe, plămâni) sau digestiv și pot fi detectați nu doar în sânge, ci și în salivă și lacrimi. IgA pentru SARS-CoV-2 au o sensibilitate de 100% (nu există fals negative), dar specificitatea este doar de 88%¹⁸, deci sunt posibile 12% fals pozitive. În situațiile în care anticorpii IgM și IgG sunt negativi, anticorpii IgA pot fi singurii pozitivi.¹⁹

Anticorpii de tip IgM se pozitivează primii, în primele 7 zile de la debut. Ei au o sensibilitate și o specificitate de 95% în condiții reale de testare comunitară.²⁰

Anticorpii IgG apar ulterior, începând cam cu ziua a 14-a, indicând o infecție în trecut). Anticorpii IgM prin metoda ELISA au fost pozitivi la 93% din pacienții suspecți de COVID-19 (cu examen clinic și radiologic caracteristic și cu criterii epidemiologice clare) la care testul RT-PCR a fost negativ.²¹ Testul pentru anticorpii IgG au prezentat o sensibilitate de 100% la 17 zile după apariția simptomelor și la 13 zile după pozitivarea testului RT-PCR²², iar specificitatea este de 99,6%.²³ Anticorpii IgG conferă imunitate pe durata persistenței lor (după maximum 26-28 de zile de la data infecției încep să scadă) care este necunoscută (cele 4 coronavirusuri uzuale dau imunitate pentru 1 an, iar SARS, pentru 3 ani), dar chiar dacă nu se mai pot detecta IgG pentru acest coronavirus, aceasta nu înseamnă că s-a pierdut imunitatea, cel puțin în cazul anumitor persoane. Unii pacienți de COVID-19 însă nu vor dezvolta IgG.²⁴

Sunt aprobate de FDA și teste calitative rapide care pun în evidență anticorpii IgM și IgG.²⁵ Testul de la Biomedomics are o sensibilitate de 88,66% și o specificitate de 90,63%.²⁶ Testul ACCU-Test (pe care îl folosim în cabinetul medical) are o sensibilitate de 93,5% și o specificitate de 97,5%, conform prospectului.

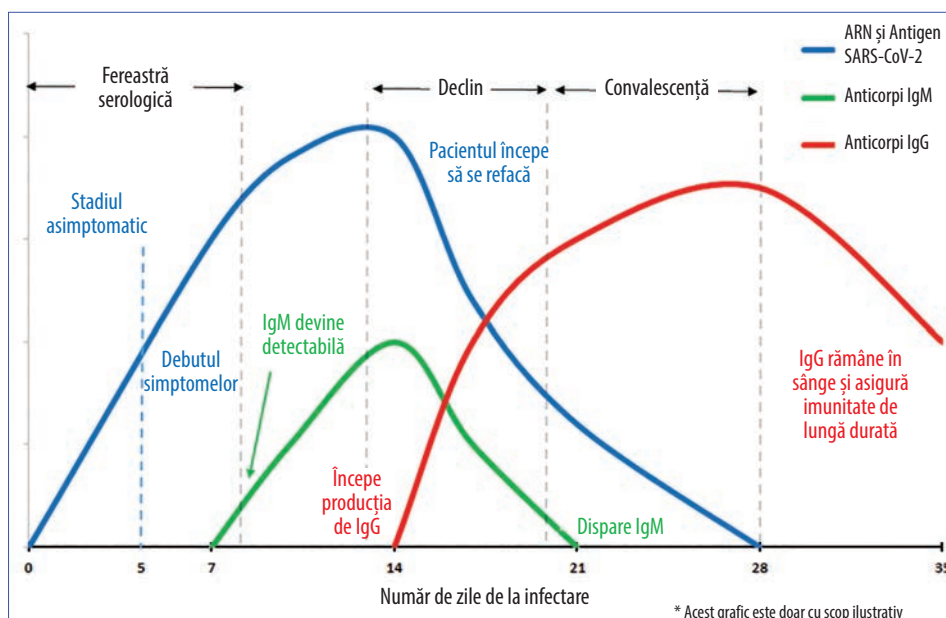
Dar nu toți producătorii au aceleași procente de sensibilitate sau specificitate. Fiecare are procentele

lui de acuratețe care trebuie să fie cunoscute, dar unii producători nu oferă nicio specificație. Te poți aștepta la un procent de sensibilitate (test pozitiv când pacientul este infectat) de 81-100% dacă au trecut 20 de zile de la începutul simptomelor.²⁷

Graficul²⁸ de mai jos specifică:

- stadiul asimptomatic este de aproximativ 5 zile, dar poate dura până la 12 zile
- simptomele apar treptat în următoarele 5 zile
- perioada de declin începe în ziua a 12-a și poate să țină până în ziua a 20-a.
- urmează perioada de convalescență, care ține până în ziua a 28-a.
- Virusul poate fi detectat (RT-PCR) din prima zi, dar în unele studii a apărut în ziua a 5-a.²⁹ Acest test care pune în evidență antigenul (virusul) are un vârf de înmulțire a ARN viral cam până la ziua a 12-a, după care se diminuează până ajunge la zero în ziua a 28-a, dar poate persista până în ziua a 46-a.³⁰
- Anticorpii IgM-SARS-CoV-2 (ELISA) apar cam în ziua a 7-a, au un vârf în ziua a 14-a, după care încep să scadă până ajung la zero în ziua a 21-a. În studiile menționate anterior, IgM au apărut cel mai devreme în ziua a 5-a și au persistat până în ziua a 42-a.
- Anticorpii IgG-SARS-CoV-2 (ELISA) apar în ziua a 14-a, dar după aceleași studii menționate anterior, IgG au apărut cel mai devreme în ziua a 5-a. Vârful IgG este în zilele 27-28, apoi încep să scadă, dar rămân ani de zile detectabili și oferă imunitate la COVID-19. Creșterea titrului IgG de cel puțin 4 ori comparativ cu faza acută este criteriu de diagnostic atunci când testul RT-PCR de identificare a virusului (ARN viral) este negativ.³¹

Fig. 1 – Dinamica infecției cu virusul SARS-CoV-2

4. Hemoleucograma arată cel mai adesea leucopenie cu limfopenie, iar la 1/3 dintre pacienți – trombocitopenie.³²

5. LDH și feritina serică crescute, sau chiar transaminazele hepatice crescute, iar în cazurile grave care necesită internarea la reanimare apare o creștere a procalcitoninei³³ (0,15-2 ng/mL), o proteină precursoră a calcitoninei, care crește în infecții și mai ales pneumonii (calcitonina inhibă activitatea osteoclastilor, care scot calciul din oase, deci are un efect antiosteoporotic).

6. CRP (proteina C reactivă, sau C-Reactive Protein) este adesea normală (sub 0,5 mg/dL)³⁴, dar poate crește peste 10 în 81% din formele severe.³⁵ Dintre toate testele de inflamație (CRP, VSH și vâscozitatea sângelui determinată cu un vâscozimetru capilar Hess, sau Oswald, de ex.), CRP reacționează cel mai rapid, fiind folosit pentru monitorizarea efectului terapeutic (scăderea lui în câteva zile indică eficiența terapiei).³⁶

7. Asociat creșterii markerilor inflamatori poate să apară așa-numita coagulopatie asociată COVID-19 (CAC)³⁷, care degenerază în temutul sindrom de coagulare intravasculară diseminată, creșterea D-dimer-ului (>1 mcg/mL) și a timpului de protrombină fiind un argument, ca și autopsiile realizate în special în Italia. Această observație explică afectarea pulmonară prin tromboembolism pulmonar, mai degrabă decât prin pneumonie, inclusiv a imagisticii de la CT pulmonar. Unele spitale, mai ales după studiile făcute de francezi și italieni, au modificat protocoalele de tratament în reanimare, concentrându-se pe prevenirea tromboemboliei pulmonare.

Toți acești parametri modificați, ca și creșterea creatininei (insuficiență renală acută), a troponinei și a CPK (creatinfosokinaza) reprezintă tot atâția factori de prognostic rezervat. O combinație a unora dintre acești factori are un prognostic deja *in faust*: scăderea continuă a limfocitelor plus creșterea D-dimer-ului.³⁸ ■

Dr. **Constantin Dinu**, director Departament Sănătate, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

¹ <http://www.cnsb.ro/index.php/1915-definitii-de-caz-si-recomandari-de-prioritizare-a-testarii-pentru-covid-19-actualizare-10-08-2020-1/file>

² <http://med.stanford.edu/news/all-news/2020/03/covid-19-can-coexist-with-other-respiratory-viruses.html>

³ <http://www.cnsb.ro/index.php/1915-definitii-de-caz-si-recomandari-de-prioritizare-a-testarii-pentru-covid-19-actualizare-10-08-2020-1/file>

⁴ <https://www.worldometers.info/coronavirus/coronavirus-incubation-period/>

⁵ https://www.uptodate.com/contents/coronavirus-disease-2019-covid-19?source=history_widget#H3822360508

⁶ <https://www.mdcalc.com/modified-early-warning-score-mews-clinical-deterioration#pearls-pitfalls>

⁷ <https://www.mdcalc.com/national-early-warning-score-news-2>

⁸ <https://www.mdcalc.com/apache-ii-score#evidence>

⁹ World Health Organization Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19 - 24 February 2020 <https://www.who.int/dg/speeches/detail/who-director-general-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---24-february-2020> (Accessed on February 26, 2020).

¹⁰ <https://www.health.govt.nz/our-work/diseases-and-conditions/covid-19-novel-coronavirus/covid-19-health-advice-public/about-covid-19/covid-19-what-we-know-about-infection-and-immunity>

¹¹ <https://www.fda.gov/media/136522/download>

¹² <https://raportuldegarda.ro/articol/diagnostic-covid19-testare-sars-cov-2-pcr-cobas/>

¹³ Plasma este partea lichidă a sângelui, formând 55% din volumul sângelui. Ea conține fibrinogen și alți factori ai coagulării. Se obține prin centrifugare înainte de coagularea sângelui, motiv pentru care se adaugă anticoagulante la proba de sânge și se obține relativ repede. Serul este plasma fără fibrinogen și ceilalți factori ai coagulării. Se obține prin centrifugare, dar după coagularea sângelui, ceea ce necesită mai mult timp. <https://ro.sawakinome.com/articles/science/difference-between-serum-and-plasma.html>

¹⁴ <https://www.cnsb.ro/index.php/info-medical/1576-metodologia-de-supraveghere-a-covid-19-actualizare-23-03-2020/file>

¹⁵ <https://www.nytimes.com/2020/04/01/well/live/coronavirus-symptoms-tests-false-negative.html>

¹⁶ <https://www.bmj.com/content/369/bmj.m1808>

¹⁷ <https://ecdc.europa.eu/en/all-topics-z/coronavirus/threats-and-outbreaks/covid-19-laboratory-support/questions>

¹⁸ <http://www.synlab.ro/ro/home/pacienti/pacienti/noutati-si-informatii/teste-de-detectie-anticorpi-covid-19-sars-cov-2/>

¹⁹ <https://www.health.govt.nz/our-work/diseases-and-conditions/covid-19-novel-coronavirus/covid-19-health-advice-public/about-covid-19/covid-19-what-we-know-about-infection-and-immunity>

²⁰ <http://www.synlab.ro/ro/home/pacienti/pacienti/noutati-si-informatii/teste-de-detectie-anticorpi-covid-19-sars-cov-2/>

²¹ <https://emedicine.medscape.com/article/2500114-workup#c2>

²² <https://jcm.asm.org/content/early/2020/05/07/JCM.00941-20>

²³ <http://www.synlab.ro/ro/home/pacienti/pacienti/noutati-si-informatii/teste-de-detectie-anticorpi-covid-19-sars-cov-2/>

²⁴ <https://www.health.govt.nz/our-work/diseases-and-conditions/covid-19-novel-coronavirus/covid-19-health-advice-public/about-covid-19/covid-19-what-we-know-about-infection-and-immunity>

²⁵ <https://www.fda.gov/media/136622/download>

²⁶ <https://www.oxfordbiosystems.com/COVID-19-Rapid-test>

²⁷ <https://www.the-scientist.com/news-opinion/why-the-accuracy-of-sars-cov-2-antibody-tests-varies-so-much-67513>

²⁸ <https://www.synevo.ro/testarea-sars-cov-2-laborator-biosiguranta/>

²⁹ <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7177139/>

³⁰ idem

³¹ <http://www.ms.ro/wp-content/uploads/2020/04/Recomandarea-Comisiilor-de-Microbiologie-Medicală-a-MS-și-CMR-Diagnostic-SARS-CoV-2.pdf>

³² <https://www.nejm.org/doi/full/10.1056/NEJMc2005203>

³³ <https://www.uptodate.com/contents/coronavirus-disease-2019-covid-19>

³⁴ <https://www.synevo.ro/proteina-c-reactivacrp/>

³⁵ <https://www.nejm.org/doi/full/10.1056/NEJMc2005203>

³⁶ <https://patient.info/treatment-medication/blood-tests/blood-tests-to-detect-inflammation>

³⁷ <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/jth.14869>

³⁸ https://www.uptodate.com/contents/coronavirus-disease-2019-covid-19?source=history_widget#H3822360508

IMPERIALISMUL MESIANIC – UN MIT FARISEIC? (I)

Evreii contemporani cu Isus, inclusiv cărturarii lor, nu aveau o teologie corectă despre venirea lui Mesia. Ei așteptau un împărat pământesc, care să împartă dreptatea și să-i mântuiască de ocupația străină, care să cucerească toată lumea și să extindă religia Ierusalimului într-un imperiu universal, unde să nu mai existe sărăcie, suferință și moarte.

Era oare biblică așteptarea lor sau era izvorâtă din ambiții naționaliste? Când Yahwé, Dumnezeu-ul lor, i-a eliberat din robia egipteană, le-a promis un „Canaan” ceresc? Și până la urmă, acest vis al dreptății, unității și bunăstării naționale și mondiale nu este, oare, visul întregii omeniri? Are acest vis vreo legătură cu profețiile? În loc să ne grăbim să răspundem, vom explora pasajele biblice relevante, unde vom găsi surprize.

Primele promisiuni

Cu privire la Mântuitorul lumii, făgăduințele biblice sunt foarte rare, „zgârcite” și nespecifice în Tora și în primii Profeți. După cădere, Creatorul făcuse promisiunea că „sămânța femeii” va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3:15). Se prevedea astfel că opoziția față de Dumnezeu va fi înfrântă cândva, de cineva. Dar „sămânța femeii” este o expresie nespecifică, deoarece în limba ebraică nu se referă exclusiv la un anumit copil sau urmaș, ci cuprinde pe toți urmașii, câți sunt (Romani 16:20), chiar dacă ar fi unul singur.

După mii de ani, a venit promisiunea că Sem va fi domnul fraților lui (Geneza 9:26), deci familia popoarelor semitice urma să stăpânească lumea. Dar peste multe veacuri, Dumnezeu alege exclusiv pe Abram „evreul”, din neamul lui Sem (adică eberitul = din „familia” lui Eber, Geneza 10:21; 11:17,26). Lui Abram, devenit Abraham¹, Dumnezeu i-a repetat ceea ce îi promisese mai înainte, făcându-l moștenitor specific al acelei promisiuni, și anume că „sămânța” lui va fi sursa de binecuvântare a lumii (Geneza 22:16-18). „Sămânța” lui Avraam înseamnă urmașii lui Avraam, în special

Isaac și Iacob-Israel (Geneza 15:13,18; 17:9; Exodul 33:1). Dar abia după două milenii, această promisiune avea să se înțeleagă în sens spiritual, sămânța lui Avraam fiind Isus Hristos și toți cei cu adevărat credincioși în El, evrei sau ne-evrei (Romani 4.16; 9:7; Galateni 3:29).

Pe patul de moarte, Iacov i-a confirmat lui Iosif dreptul și binecuvântarea de întâi-născut (Geneza 48:5,9; 49:22-26; 1 Cronici 5:1-2). Și, într-adevăr, din neamul lui Iosif (Efraim) a ieșit Iosua (Iisus Navin) Cuceritorul, un profet ca Moise (Deuteronomul 18:15,18-19) – dar nu chiar ca Moise (Deuteronomul 34:9-12), lăsându-se astfel loc pentru un nou Iosua (Yeshu’a/Isus), mult mai mare (Faptele 3:22-23; 7:37-38). În țara lui Iosif (Efraim), la Șiló a fost așezat sanctuarul, cartierul general al lui Yahwé, adevăratul Împărat al lui Israel. Din Iosif (Manase) a ieșit de asemenea izbăvitorul Ghedeon și tot din el a provenit regalitatea celor zece triburi separatiste, numite „Israel”, sau „Efraim”. Din nefericire însă, aceste triburi, cele mai influențate de păgânism, au apostat, în frunte cu regele lor. Și după ce au fost deportate de asirieni, s-au pierdut prin țările păgâne.

Dar Iacov a profetizat că o regalitate specială în Israel va ieși din Iuda (Geneza 49:9-12). Lui Iuda i-a atribuit simbolul leului și despre el a spus că i se va da un sceptru regal netransmisibil, până „va veni Șiló și de El vor asculta popoarele.” Targumul² lui Onkelos³, în loc de Șiló, traduce aici *Məšīhā’ dilē hī’ malkūtā’* („Mesia căruia îi aparține împărăția”). Astfel, cele mai vechi interpretări rabinice confirmă prima profeție evident mesianică.

Indiferent ce rol sau sens ar da cineva cuvântului Șiló⁴, contextul arată clar că este vorba de un rege iudeu care avea să domnească peste popoare. Profeția îl descrie ca Împărat, într-un sens cât se poate de terestru. Ce putea înțelege cineva, citind cuvinte ca *’aryē* (leu), *šēḇet* (vargă, sceptru),

**AȘTEPTARE
BIBLICĂ
FLORIN
LAIU**

**SE PREVEDEA AST-
FEL (GENEZA 3:15)
CĂ OPOZIȚIA FAȚĂ
DE DUMNEZEU VA FI
ÎNFRÂNTĂ CÂNDVA,
DE CINEVA.**

ASEMENEA LUI
AVRAAM, DAVID
A PRIMIT, CU
PRIVIRE LA
„SĂMÂNȚA” LUI,
O FĂGĂDUINȚĂ
CARE S-A ÎMPI-
NIT CU SOLOMON,
CTITORUL TEM-
PLULUI, AL CĂRUI
TRON URMA SĂ
FIE „ÎNTĂRIT PE
VECIE”; ALTFEL
SPUS, DINASTIA
LUI DAVID ȘI A LUI
SOLOMON NU
URMA SĂ SE STIN-
GĂ NICIODATĂ.

məhōqqēq (toiag, legiuitor) și *lō yiqhat*⁵ ‘ammīm (de El vor asculta popoarele)? Nu era prevăzut aici un imperiu?

Dar ce spuneți de profeția lui Balaam, ghicitorul sirian, care a binecuvântat în versuri pe poporul pe care ar fi vrut să-l blesteme? (Numeri 24:17).

O stea răsare din Iacob,

Un sceptru se ridică din Israel.

El va sfărâma tâmpilele Moabului,

Creștetul capului iubitorilor de conflict.⁶

Balaam include apoi pe urmașii lui Esau, ca supuși ai acestui imperiu, din care violența nu lipsește (v. 18-19). Edom și Moab, rudele lui Israel, au rămas în general ostile, dar pentru un timp au fost aduse sub jugul lui David și al lui Solomon (2 Samuel 8:2,13-14; 2 Împărați 3), până când s-au răsculat din nou (2 Împărați 1:1; 8:20,22). Abia pe vremea lui Alexandru Ianai (103-76), preot-

rege al Iudeei, din dinastia Hașmoneilor,⁷ idumeii (urmașii edomiților) și alte populații au fost supuse iudeilor. În cele din urmă, legiunile romane i-au subjugat și pe unii, și pe alții, împlinind altă parte a profeției lui Balaam (Numeri 24:24). Profeția lui Balaam s-a împlinit parțial în istorie, dar iubitorii de zgomot și de conflicte încă au rămas. Cine îi va dezamorsa sau lichida? Israel? Mesia?

Legământul cu casa lui David

Pe vremea lui David, Yahwé i-a promis regelui favorit că „îi va zidi o casă (domnitoare)” (1 Cronici 17:11-12), o dinastie. Asemenea lui Avraam, David a primit, cu privire la „sămânța” lui, o făgăduință care s-a împlinit cu Solomon, ctitorul Templului, al cărui tron urma să fie „întărit pe vecie” (vers. 13-14,23-24); altfel spus, dinastia lui David și a lui Solomon nu urma să se stingă niciodată, chiar dacă uneori Dumnezeu avea să intervină cu pedepse corecționale, disciplinare (2 Samuel 7:13-16). Dinastia lui David a durat doar până la anul 586 î.Hr., când regele Zedechia a fost luat prizonier de babilonieni, Ierusalimul și Templul au fost distruse, iar dinastia lui David a luat sfârșit, în aparență, pentru totdeauna. Dumnezeu nu glumise când vorbise de „lovituri omenești” corecționale.

Soarta liniei regale după exil

Urmașii lui David care n-au mai avut acces la domnie după dezastrul adus de babilonieni sunt mai puțin cunoscuți:

- Ioiachin, numit și Ieconia, sau Conia, fiul lui Ioiachim (2 Cronici 36:8-10; Ieremia 24:1), care în cele din urmă a fost eliberat și a avut o soartă fericită la curtea mărinimosului împărat Awil-Marduk, fiul lui Nabucodonosor (Ieremia 52:31-44).
- Zorobabel (Șeșbațar? Ezra 1:8), fiul lui Șealtiel, fiul lui Asir, fiul lui Ieconia (Ioiachin, 1 Cronici 3:17), etnarhul iudeilor și guvernator al provinciei persane Iudeea, în timpul repatrierii și al reconstrucției Templului (Ezra 3:2,8; 5:2; Hagai 1:1; 2:23).
- Urmașii lui David prin Solomon și Zorobabel (pe linia lui Abiud, până la meșterul Iosif), ajung până la Isus, fiul adoptiv al lui Iosif, soțul Mariei, după genealogia schematică a lui Matei (Matei 1:12-16,20; Luca 1:27; 2:4).
- Urmașii lui David prin Natan, fratele lui Solomon (1 Cronici 3:5) au fost un clan puternic pe vremea perșilor (Zaharia 12:12). Pe această

linie genealogică, în care apar câteva conexiuni cu urmașii lui Zorobabel și alte aparente dezacorduri cu genealogia regală schematică a lui Matei, evanghelistul Luca trasează o altă linie de descendență a lui Isus, care poate fi a Mariei⁸, sau doar a lui Iosif (Luca 3:23-38). Oricum ar fi fost, iudeii contemporani lui Isus nu l-au reproșat că n-ar fi descendent al lui David.

Din nefericire, nu avem alte informații despre urmașii lui David de după dominația persană. Tăcerea istoriei evreilor cu privire la soarta neamului lui David în perioada elenistică dovedește că descendenții lui David au sărăcit și au devenit oameni de rând. După ce marele erou național Iuda Macabeul, împreună cu frații lui din neamul preoțesc al Hașmoneilor, i-a eliberat pe iudei de sub jugul persecutorilor seleucizi, au întemeiat o dinastie de etnarhi și mari-preoți, unii devenind în același timp regi, roluri pe care numai Mesia avea dreptul să le combine într-o singură persoană. Această dinastie a durat peste 100 de ani (140–37 î.Hr.), în care timp pare să fi fost uitat dreptul divin la domnie al urmașilor lui David.

Tensiunile din epoca romană

Isus a apărut pe scena politică a iudeilor la sfârșitul domniei lui Irod I „cel Mare” (37–4 î.Hr.), un idumeu iudaizat și elenizat, un tiran clientelar Romei, care uzurpase tronul Hașmoneilor, întemeind dinastia Irozilor. Aceasta avea să ia sfârșit odată cu Agripa II (48–100 d.H.) rege al Bataneei (Bașan) și cu Aristobul de Calcida (55–92 d.Hr.), rege al Armeniei Mici și tetrarh de Calcida. Între timp, Iudeea devenise provincie romană (6–41 d.Hr.) guvernată de un prefect, iar după o scurtă perioadă de autonomie sub Irod Agrippa I (41–44 d.Hr.), a revenit la statutul de provincie, sub procuratori (44–66 d.Hr.) și sub legați romani (70–132 d.Hr.).

Tentativele repetate ale iudeilor de a se scutura de jugul roman au stârnit reacții dure din partea romanilor și au produs două războaie catastrofale, între anii 66–70 și 132–135. În primul război, promotorii revoltei au fost liderii zeloți galileeni (Ioanan din Giscala, Eleazar ben Șimon și Șimon bar Ghiora), iar rezultatul a fost teribil: peste un milion de iudei au murit în Ierusalim, circa 100 000 în Galileea și 97 000 au fost capturați și vânduți ca sclavi, iar Templul a fost distrus și Ierusalimul avariat grav. În ultimul război, capul revoltei a fost Șimon bar Kosiba („Bar Kochba”), pretins Mesia, care a domnit ca etnarh. Și de da-

ta aceasta au învins romanii, dar cu pierderi mult mai grele. Ierusalimul a fost complet demolat, pe locul lui s-a construit o fortăreață păgână, iar evreilor li s-a interzis apoi, secole la rând, să se apropie de acel loc.

Încheiere

Care este motivul pentru care iudeii au respins și resping în continuare mesianitatea lui Isus din Nazaret? Ce legătură are pretenția lor cu profețiile și ce lecții spirituale învățăm din această teologie istorică și profetică? Acestea sunt întrebări la care va trebui să răspundem în numărul următor al revistei. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar

¹ În limba akkadiană (asiro-babiloniană), vorbită de strămoșii est-semitici ai lui Avraam, numele *abrammu* era numele unei păsări (neidentificată). Printre populațiile vest-semitice (sirieni, canaaniti etc.), era cunoscut numele personal *Aburamu* sau *Abirami*, din *ab-* (părinte) și *ram-* (înalt). Cât despre forma *Abraham*, noul nume dat lui Abram, nu se găsește încă semnificația termenului *raham* (mulțimi? cf. Gen. 17:5) în toată istoria limbii ebraice sau în alte limbi înrudite.

² Targumele sunt traduceri ale unor părți din Biblia ebraică în dialectul iudeo-aramaic. Targumele au fost inițial traduceri verbale, folosite în sinagogi, apoi au fost puse în scris. Unele programe de Biblie electronice conțin și Targume.

³ Aquila Ponticus (numit și Onkelos) a fost un roman, devenit mai întâi creștin, după care a apostat și a devenit prozelit iudeu, discipol al lui Rabbi Aqiba. Lui i se atribuie o traducere biblică în greacă, din care au supraviețuit fragmente, și traducerea cârților lui Moise în iudeo-aramaică (110 d.Hr.), numită *Targumul lui Onkelos*.

⁴ Termenul ebraic *šilô* din acest vers este recunoscut din Antichitate ca fiind dificil. Ca nume nu apare, afară de cazul că a fost atribuit cetății Șilô. Anumite traduceri antice, iudaice și creștine au redat termenul ca *šellô* („care îi aparține Lui”). Învățații moderni au propus următoarele variante de citire: (*yabô*) *šilô* „va veni la cetatea Șilô”; (*yubâ*) *šay lô* „I (se va aduce) tribut”; (*yabô*) *šailô* „i se va împlini dorința”; (*yabô*) *mošlô* „va veni Domnitorul lui”. Înțeles în tradiția creștină ca un nume propriu, Șilô a fost explicat ca fiind înrudit cu termenul *šalew* (liniștit, netulburat), sau cu verbul *šalah* (a trimite) și cu numele iazului *šilôh* din Ierusalim (Is. 8:6; Ioan 9:7 „trimis”).

⁵ Termenul *yiqhat*, care descrie supunerea popoarelor, este un arhaism poetic care se mai folosește cu sensul de ascultare de mamă.

⁶ Lit. „fiii tumultului (sau ai pustiirii)”, adică iubitori de zgomot (vuiet de război) sau de distrugeri. Nu este vorba de Set, patriarhul antediluvian, care nu avea alți urmași pe vremea lui Balaam, decât pe fiii lui Noe, adică întreaga lume. Onkelos traduce astfel profeția: „Se va ridica Împăratul din casa lui Iacob, // va fi uns Mesia din casa lui Israel. // El îi va ucide pe mai-marii Moabului // Și va domni peste toți oamenii”.

⁷ Vezi Ro.Wikipedia „Alexandru Ianai”.

⁸ Ellen White afirmă că „Maria... era din neamul lui David” (*Viața lui Isus*, 44).

**EVANGHELISTUL
LUCA TRASEAZĂ
O ALTĂ LINIE DE
DESCENDENȚĂ
A LUI IISUS,
CARE POATE FI
A MARIEI, SAU
DOAR A LUI IOSIF
(LUCA 3:23-38).
ORICUM AR FI
FOST, IUDEII
CONTEMPORANI
LUI IISUS NU
I-AU REPOȘAT
NICIODATĂ CĂ
N-AR FI DESCEN-
DENT AL LUI
DAVID.**

GĂSEȘTE RESURSE, MOTIVEAZĂ-TE!

**MERGETE
ÎNAINTE!
AUREL
NEAȚU**

**„ȘI NOI DAR, FIINDCĂ
SUNTEM ÎNCONJURAȚI
DE UN NOR AȘA DE MARE
DE MARTORI, SĂ DĂM
LA O PARTE ORICE PIE-
DICĂ ȘI PĂCATUL CARE
NE ÎNFĂȘOARĂ AȘA DE
LESNE ȘI SĂ ALERGĂM
CU STĂRUINȚĂ ÎN ALER-
GAREA CARE NE STĂ
ÎNAINTE.”(EVREI 12:1)**

Uită-te la câștigători! (Evrei 12:1a)

În capitolul anterior sunt prezentați eroii credinței: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Sara, Daniel..., adică „norul mare de martori” din prima parte a versetului întâi. Apostolul nu sugerează că aceștia ne urmăresc din ceruri, asemenea spectatorilor de pe un stadion, în timp ce noi participăm la cursă.

Cuvântul „martor” nu înseamnă spectator, ci acesta provine din termenul grecesc *martyr*, sau *martos*, și a avut inițial sensul de mărturie a faptelor și suferințelor celor persecutați, care astfel s-au numit martiri. Deci ei nu sunt martori la ceea ce facem, ci mai degrabă ne mărturisesc, prin viața lor, ce a făcut Dumnezeu pentru ei (Evrei 11:2,4-5,39).

Una dintre cele mai bune soluții de a te motiva și încuraja este să privești viețile oamenilor credinței și să asculți mărturia lor. „Căci toate lucrurile scrise mai înainte au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4).

Uită-te la tine! (Evrei 12:1b)

Sportivii obișnuiau să poarte greutate de antrenament pentru a-i ajuta să se pregătească de concurs, însă niciun atlet nu alerga în competiție purtând greutățile. Asemenea lor, creștinul trebuie să renunțe la orice greutate suplimentară pentru a putea performa în alergarea spre Împărăția lui Dumnezeu.

Ecunoscut faptul că atât românii, cât și grecii erau foarte interesați de concursurile atletice, nu doar pentru bunăstarea lor fizică sau palmares, ci și pentru onoarea orașelor sau țărilor lor. Apostolul combină tema competițiilor sportive cu cea a cetățeniei, pentru a descrie modul în care un creștin ar trebui să se comporte în lupta cu greutățile vieții sociale și de credință. Asemenea atleților în timpul concursului, destinarii epistolei se simțeau obosiți, biruiți de griji și păcat, gata să renunțe la luptă. Pe atunci, alergătorii foloseau în timpul antrenamentelor greutăți, la care renunțau în timpul cursei. Imaginea celui care face totul pentru a câștiga cursa este descrisă prin cuvinte precum: stăruință, suferință, împotrivire, răbdare, tenacitate, rezistență. La fel, creștinul are nevoie să găsească resurse pentru a merge mai departe.

Pavel menționează trei modalități prin care credinciosul poate fi motivat să continue când situația este dificilă, în ciuda circumstanțelor imposibile și a consecințelor necunoscute care derivă în mod natural din alegerea de a avea încredere necondiționată în Dumnezeu.

Care ar fi aceste greutăți? Tot ceea ce ne împiedică să creștem în relația cu Dumnezeu. Ar putea fi chiar lucruri bune, dar care subminează credința noastră în călătoria prin lumea aceasta.

Un câștigător nu alege între bine și rău. Un câștigător nu alege niciodată răul mai mic, ci de fiecare dată alege ceea ce este cel mai bun pentru viața lui de credință. Jertfa adusă este una fără cusur.

De asemenea, ar trebui să scăpăm de „păcatul care ne înfășoară așa de lesne”. Deși nu numește un păcat specific, Pavel se referă cu siguranță la păcatul necredinței, cel care l-a ținut pe Israel departe de Țara Făgăduinței și care ne împiedică și pe noi să intrăm, din punct de vedere spiritual, în moștenirea făgăduită (Evrei 12:28-29). Așadar, renunță la balastul care te trage în jos, spre lume, la lucrurile care te împiedică să fii prieten cu Dumnezeu!

Uită-te la Isus! (v. 2-4)

Privirea aceasta este un act de credință în Cel care poate schimba totul în viața noastră. Când evreii muribunzi s-au uitat la șarpele înălțat, au fost vindecați ca o ilustrare a mântuirii prin credința în Isus Hristos (Numeri 21:4-9; Ioan 3:14-16).

Asemenea Lui, suntem îndemnați să ne „punem încrederea în Dumnezeu” (Evrei 2:13)! Întreaga viață a Domnului nostru este o frumoasă simfonie a credinței depline în puterea Tatălui (Ioan 14:7). El a îndurat mult mai mult decât oricare dintre eroii credinței menționați în Evrei 11, ceea ce face din El exemplul suprem pentru orice credincios.

A îndurat crucea! Aceasta a presupus rușinea, batjocura, suferința, chiar despărțirea temporară de Tatăl. Cu toate acestea, în ciuda circumstanțelor imposibile, El a dus până la capăt lucrarea încredințată (Ioan 17:4). A găsit de fiecare dată resurse pentru a merge mai departe, deoarece a privit mereu prin ochii credinței „rodul muncii sufletului Său” (Isaia 53:11) și „bucuria care i-a fost pusă înainte” (Evrei 12:2).

Păstrează-ți speranța!

Am încheiat un an greu, cu multe incertitudini și provocări, și urmează un altul poate la fel sau mai dificil. Trăim în timpul sfârșitului și zilele vor fi din ce în ce mai rele. Avem o singură speranță! Dumnezeu a avut grijă să nu ne lipsească resursele pentru a putea merge mai departe. Să rămânem în credința Domnului nostru și să privim prin ochii Lui la bucuria pe care Dumnezeu ne-a așezat-o înainte! ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

„STRÂNG CUVÂNTUL TĂU ÎN INIMA MEA”

A. Completați spațiile și indicați varianta corectă a cărții și a versetului de care aparține textul.

1. „Căci un _____ ni S-a născut, un _____ ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, _____, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, _____ al păcii.”

a) Isaia 9:6 b) Isaia 7:6 c) Luca 2:6

Domn; Fi; Copil; Sfetic.

2. „Astăzi, în cetatea lui _____, vi S-a născut un _____, care este _____, Domnul.”

a) Matei 2:11 b) Luca 2:11 c) Isaia 2:11

Hristos; Mântuitor; David.

3. „_____ a născut pe Iosif, bărbatul _____, din care S-a născut _____, care Se cheamă _____”

a) Isaia 1:16 b) Luca 1:16 c) Matei 1:16

Hristos; Mariei; Iacov; Isus.

B. Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam

Mai jos găsiți o înșiruire de nume. Încercați să le puneți în ordine cronologică de la Avraam până la Isus.

Avraam – Iuda – Aram – Salmon – Iese – Solomon – Asa – Ozia – Ezechia – Iosia – Zorobabel – Iehonia – Azor – Eliud – Iacov – Isaac – Fares – Iacov – Zara – Iuda și frații lui – Aminadaab – Boaz – Naason – Obed – David – Roboam – Iosafat – Ioaș – Ioram – Ahaz – Amon – Iehonia și frații lui – Manase – Abiud – Salatiel – Sadoc – Eliachim – Achim – Matan – Eleazar – Iosif, bărbatul Mariei – Isus

Avraam – _____ și frații lui –

_____ și _____

_____ – Manase –

_____ și frații lui –

_____ – Iosif, bărbatul Mariei

– ISUS.

Răspuns: A – 1. Copil; Fi; Sfetic; Domn; 2. David; Mântuitor; Hristos; 3. Iacov; Mariei; Isus; Hristos. B – Matei 1:1-16.

**CITESC ȘI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Teologie
adventistă
pastorală

Asistență
socială

Pedagogia
învățământului
primar
și preșcolar

Școala
Postliceală
Sanitară
"Doctor Luca"
Cernica

*"Încununezi anul
cu bunătățile Tale
și pașii Tăi
varsă belșugul"*

Psalmul 65:11

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

